

Sygn. akt II K 414/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: sekr. sąd. Karolina Zubrzycka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

oraz oskarżycielki posiłkowej K. C. (1) – nie stawiła się zawiadomiona prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 lipca, 06 października, 15 listopada, 20 grudnia 2017 r., 22 marca, 10 maja 2018 r.

sprawy:

R. S., syna A. i A. z domu M., urodzonego w dniu (...)r. w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 1 lutego 2017 r. w G. na peronie (...) (...) poprzez ciągnięcie za pasek dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki skórzanej z zawartością telefonu komórkowego m-ki H. (...) Black, tabletu m-ki T. (...) cali, kluczy oraz portfela skózanego m-ki P., w którym znajdowały się dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) S.A., karta biblioteczna Biblioteki Pedagogicznej w T., karta ubezpieczeniowa Uniwersytetu G. oraz pieniądze w kwocie 300 zł, gdzie straty wyniosły łącznie 1.060 zł na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ponadto w wyniku wyżej opisanego zdarzenia nieumyślnie spowodował upadek pokrzywdzonej na tory kolejowe pod nadjeżdżającą kolejkę (...), powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, wymagającego leczenia operacyjnego, które to spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (narządu ruchu) i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, narażając ją tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia bądź nastąpienie skutku ciężkiego uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 § 1 kk tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 157 § 1 i 3 kk w zb. z art. 160 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. w dniu 1 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 43,28 zł K. C. (1) w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów i napoju, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ

w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w dniu 1 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 47,71 zł i 40,09 zł w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów i piwa, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IV. w dniu 2 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,29 zł w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

V. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika sklepu co do tożsamości użytkownika karty bankomatowej, dokonał w sklepie (...) w G. przy ul. (...) płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass, zakupu 3 paczek papierosów M., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

VI. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37,99 zł K. C. (1) w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) w G. przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu i papierosów, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

oraz

A. S., córki P. i M. z domu R., urodzonej w dniu (...) w G.

oskarżonej o to, że:

VII. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 43,28 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości, dokonała zakupu w sklepie (...) przy ul. (...) przy użyciu w/w karty bankomatowej płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass alkoholu, papierosów i napoju

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk;

VIII. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasowych dwukrotnie usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 47,72 zł i 40,09 zł w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości, w sklepie (...) przy ul. (...) usiłowała dokonać przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass zakupu towaru w postaci alkoholu, papierosów i piwa, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1)

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

IX. w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,29 zł w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości w sklepie (...) przy ul. (...) usiłowała dokonać przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass zakupu towaru w postaci alkoholu i papierosów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1)

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk;

X. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,99 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości, dokonała zakupu w sklepie (...) w G. przy ul. (...) przy użyciu w/w karty bankomatowej płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass alkoholu i papierosów

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

I. oskarżonego R. S. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G. na peronie (...) (...) poprzez ciągnięcie za pasek od torebki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki skórzanej z zawartością w postaci telefonu komórkowego m-ki H. (...) Black wartości 500 zł, tabletu m-ki T. (...) cali wartości 200 zł, kluczy oraz portfela skózanego m-ki P. wartości 60 zł, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 300 zł oraz wystawione na dane K. C. (1) dokumenty – dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) S.A., karta biblioteczna Biblioteki Pedagogicznej w T., karta ubezpieczeniowa Uniwersytetu G., przy czym w ten sposób oskarżony dwa ostatnie dokumenty usunął spod władztwa K. C. (1) nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać, tj. mienia o łącznej wartości 1.060 zł, działając na szkodę K. C. (1), a ponadto w wyniku wyżej opisanego zdarzenia nieumyślnie spowodował upadek pokrzywdzonej na tory kolejowe pod nadjeżdżającą kolejkę (...), powodując w ten sposób u K. C. (1) obrażenia ciała w postaci otwartego, wieloodłamowego, śródstawowego złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, które wymagało dwuetapowego

leczenia operacyjnego – repozycji zamkniętej odłamów złamania i stabilizacji złamania fiksatorem zewnętrznym, a następnie otwartej repozycji odłamów złamania, zespolenia płytą dedykowaną LCP oraz uzupełnienia ubytków kostnych materiałem kośćcozastępczym, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej, jednocześnie nieumyślnie narażając pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zb. z art. 160 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu R. S. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego R. S.:

a) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 43,28 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu, papierosów i napoju w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi, zaś oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

b) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 47,71 zł oraz 40,09 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi, zaś oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

c) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,29 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi,

zaś oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

d) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 48 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci papierosów w ten sposób, że w sklepie sieci Ż. w G. przy ul. (...) użył wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonał zakupu wskazanego wyżej towaru, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi, zaś oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

e) w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,99 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) w G. przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi, zaś oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

i uznając, że przedmiotowe czyny zostały popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 14 § 1 kk i art. 64 § 2 kk na podstawie art. 283 kk wymierza oskarżonemu R. S. karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 568a § 1 pkt 1 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego R. S. w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżoną A. S.:

a) w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku uznaje za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 43,28 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu, papierosów i napoju w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk,

b) w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku uznaje za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., w krótkich odstępach czasu i w

wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 47,71 zł oraz 40,09 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 12 kk,

c) w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku uznaje za winną popełnienia tego, że w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,29 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk,

d) w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku uznaje za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,99 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) w G. przy ul. (...) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1), przy czym czyn ten uznaje za wypadek mniejszej wagi i czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk

i uznając, że przedmiotowe czyny zostały popełnione w ramach jednego ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 14 § 1 kk na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza oskarżonej A. S. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. S. w punkcie IV wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżoną A. S. do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc, art. 444 § 1 kc, art. 445 § 1 kc w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie I wyroku orzeka wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) kwoty 2.899,60 zł (dwóch tysięcy osmiuset dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych 60/100) oraz obowiązek zadośćuczynienia za doznaną na skutek tego przestępstwa krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) kwoty 30.000 zł (trzydziestu tysięcy złotych);

VIII. na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc orzeka wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi oskarżonemu w punktach II.a i II.e wyroku w części oraz w punkcie II.d wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) łącznej kwoty 88,64 zł (osiemdziesięciu ośmiu złotych 64/100);

IX. na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc orzeka wobec oskarżonej A. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi oskarżonej w punktach IV.a i IV.d wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) łącznej kwoty 40,63 zł (czterdziestu złotych 63/100);

X. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić:

a) oskarżonemu R. S. dowód rzeczowy w postaci bluzy, opisany w wykazie dowodów rzeczowych znajdującym się na karcie 470 akt sprawy pod pozycją 1,

b) pokrzywdzonej K. C. (1) dowód rzeczowy w postaci kabla USB, opisany w wykazie dowodów rzeczowych znajdującym się na karcie 470 akt sprawy pod pozycją 2;

XI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. S. w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 06 lutego 2017 r. godz. 06:50 do dnia 28 lipca 2017 r. godz. 13:30 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7, § 20, § 2, § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. F. kwotę 1.239,84 zł (jednego tysiąca dwustu trzydziestu dziewięciu złotych 84/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej K. C. (1);

XIII. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego R. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty;

XIV. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 633 kpk oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej A. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 661,40 zł (sześciuset sześćdziesięciu jeden złotych 40/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 220,00 zł (dwustu dwudziestu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 414/17

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku odnoszących się do oskarżonego R. S. oraz, w zakresie odnoszącym się do oskarżonej A. S., do części wyroku dotyczących rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów, orzeczonych wobec oskarżonej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 lutego 2017 r. około godz. 20:00 K. C. (1) opuściła budynek Wydziału Prawa i Administracji (...) G. przy ul. (...) w G., gdzie studiuje i gdzie tego dnia miała egzamin, i udała się na peron przystanku (...) Miejskiej (...), gdzie zamierzała wsiąść w kolejkę jadącą w kierunku G.. Na peronie usiadła na ławce i oczekując na kolejkę, która miała przyjechać o godz. 20:22, wyciągnęła telefon i pisała wiadomość SMS. W pewnym momencie podeszło do niej dwóch młodych mężczyzn, którzy pytali ją o kolejkę w kierunku W., K. C. (1) pokazała im tablicę informacyjną, potem chodziła z bagażami w postaci torebki i walizki po peronie, po czym znowu usiadła na ławce, albowiem wskazany wyżej pociąg nie przyjechał i spóźnił się. Gdy siedziała na ławce jeden ze wskazanych wyżej mężczyzn, którym był R. S., usiadł na tej samej ławce i zaczął zagadywać K. C. (1) w kwestii pogody. R. S. znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu, wcześniej tego dnia pokłócił się ze swoją konkubiną E. G. (1) i dlatego wyszedł z domu.

W pewnym momencie, około godz. 20:35, do peronu zaczął zbliżać się zapowiedziany chwilę wcześniej pociąg (...) w kierunku G.. K. C. (1) wstała wówczas z ławki i zaczęła wraz z bagażami podchodzić w kierunku skraju peronu, albowiem zamierzała wsiąść do nadjeżdżającej kolejki. Walizkę trzymała w prawej ręce, zaś torebkę w lewej. Wówczas R. S. również wstał i zamierzając ukraść kobiecie torebkę podszedł do K. C. (1) i złapał pasek torebki trzymanej przez wymienioną celem dokonania jej kradzieży. K. C. (1) nie chciała jednak puścić torebki i trzymając ją za pasek również zaczęła ciągnąć, w wyniku czego pomiędzy wyżej wymienionymi doszło do szarpaniny o torebkę. Miała ona miejsce już blisko skraju peronu, zaś R. S. ciągnął za torebkę w stronę torowiska, podczas gdy w tym czasie wskazana wyżej kolejka (...) była już blisko peronu i zaczynała na niego wjeżdżać. Maszynista kolejki K. C. (2) zauważył wyżej wymienionych szarpiących się na skraju peronu i dał ostrzegawczy sygnał dźwiękowy. W tym czasie R. S. nadal ciągnąc torebkę w stronę torowiska, ustawiony tyłem do niego, w pewnym momencie zeskoczył z brzegu peronu na torowisko, pociągając za sobą K. C. (1), która wciąż trzymała pasek torebki, w wyniku czego oboje upadli na torowisko pod zbliżający się pociąg, znajdujący się w tym momencie w niewielkiej odległości. W chwili upadku K. C. (1) puściła pasek torebki. R. S. upadł na nogi, na chwilę przykucnął, po czym wstał i trzymając w ręku zabraną torebkę uciekł na drugą stronę toru w kierunku al. (...) zanim nadjechał pociąg. K. C. (1) również upadła na torowisko na nogi, jednakże przewróciła się, a próbując wstać poczuła silny ból w nodze i ponownie upadła na plecy, a widząc nadjeżdżający pociąg wturlała się w ostatniej chwili pod skraj peronu, w wyniku czego uniknęła przejechania przez pociąg – ten, pomimo podjętego w ostatniej chwili przez maszynistę manewru hamowania, nie zdążył się zatrzymać. K. C. (1) w międzyczasie widziała jeszcze, jak R. S. znajdując się już po drugiej stronie toru obejrzał się i patrzył, co się z nią dzieje, po czym oddalił się w kierunku Al. (...).

We wskazany wyżej sposób R. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę K. C. (1) torebki skórzanej z zawartością w postaci telefonu komórkowego m-ki H. (...) B. wartości 500 zł, tabletu m-ki T. (...) cali wartości 200 zł, kluczy oraz portfela skózanego m-ki P. wartości 60 zł, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 300 zł oraz wystawione na dane K. C. (1) dokumenty – dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) S.A., karta biblioteczna Biblioteki Pedagogicznej w T., karta ubezpieczeniowa (...) G., przy czym w ten sposób oskarżony dwa ostatnie dokumenty usunął spod władztwa K. C. (1) nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać. Łączna wartość skradzionego mienia wyniosła 1.060 zł.

Na miejsce zdarzenia po chwili przyjechało pogotowie ratunkowe. Przejeżdżający pociąg nie dotknął K. C. (1) i została ona wyciągnięta z torowiska, po czym udzielono jej pomocy. Jeszcze na miejscu K. C. (1) próbowała telefonicznie zastrzec ukradzioną jej kartę bankomatową, jednak początkowo okazało się to bezskuteczne i udało się to jej uczynić dopiero później.

W wyniku wyżej opisanego zdarzenia R. S., nieumyślnie powodując upadek K. C. (1) na tory kolejowe pod nadjeżdżającą kolejkę (...), spowodował w ten sposób u niej obrażenia ciała w postaci otwartego, wieloodłamowego, śródstawowego złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, które wymagało dwuetapowego leczenia operacyjnego – repozycji zamkniętej odłamów złamania i stabilizacji złamania fiksatorem zewnętrznym, a następnie otwartej repozycji odłamów złamania, zespolenia płytą dedykowaną (...) oraz uzupełnienia ubytków kostnych materiałem kościotępczym, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej. Jednocześnie R. S. nieumyślnie naraził pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. K. C. (1) do chwili wyrokowania w niniejszej sprawie kontynuowała leczenie i rehabilitację związane ze skutkami opisanego zdarzenia w sferze jej stanu zdrowia.

R. S. po dokonaniu opisanej wyżej kradzieży udał się bezpośrednio do zajmowanego przez siebie i swoją konkubinę E. G. (1) mieszkania położonego w G. przy ul. (...). Dotarł tam około godz. 20:45. Po wejściu do mieszkania wysypał rzeczy z zabranej K. C. (1) torebki na podłogę i zaczął je przeglądać. E. G. (1) domyślała się, że torebka może pochodzić z kradzieży, jednak nie chciała rozmawiać na ten temat z konkubentem. R. S. zabrał spośród wyspanych rzeczy pieniądze, telefon i tablet z kablem USB, a także kartę bankomatową, pozostałe rzeczy wraz z torebką później wyrzucił.

R. S. po pewnym czasie wyszedł z mieszkania i udał się do znajdującego się w pobliżu miejsca jego zamieszkania sklepu sieci Ż. przy ul. (...), gdzie o godz. 21:30, wykorzystując kartę bankomatową zabraną wcześniej K. C. (1),

dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 48 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci trzech paczek papierosów marki M. w ten sposób, że we wspomnianym sklepie użył przedmiotowej, wcześniej skradzionej karty bankomatowej metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonał zakupu wskazanego wyżej towaru, czym działał na szkodę K. C. (1), po czym wrócił do domu.

Mniej więcej w tym samym czasie, około godz. 21:40, do mieszkania przy ul. (...) przyjechała A. S., zamieszkująca w nim wraz z wyżej wymienionymi. Przyjechała ona taksówką, na chwilę zeszła do niej E. G. (2) przekazując jej pieniądze na zapłacenie za taksówkę i na zakupy, A. S. udała się na zakupy i po kilku minutach, około godz. 21:47, przysłała do mieszkania. Tam zaczęła rozmawiać z R. S. na temat zabranej przez tego ostatniego K. C. (1) karty bankomatowej, R. S. pytał się jej, do jakiej kwoty można robić transakcje zbliżeniowe, poinformował ją o pochodzeniu karty, zaproponował, aby udali się na zakupy przy pomocy tej karty do kilku sklepów i kupili alkohol oraz papierosy, po krótkiej rozmowie, w której uczestniczyła też E. G. (1), A. S. zgodziła się i wraz z R. S. o godz. 21:54 opuścili mieszkania i udali się kierowanym przez R. S. samochodem marki V. na zakupy.

R. S. i A. S. początkowo udali się do sklepu (...) w G. przy ul. (...), gdzie A. S. weszła do sklepu, zaś R. S., nie chcąc być zauważonym i zarejestrowanym przez monitoring, pozostał w samochodzie. A. S., korzystając o godz. 21:56 z przekazanej jej przez R. S. karty bankomatowej, zakupiła przy jej zbliżeniowym użyciu towary w postaci butelki 0,5 litra wódki Żołądkowej Gorzkiej i jednej paczki papierosów marki M., płacąc za nie 37,99 zł, po czym z towarami tymi wróciła do samochodu. W ten sposób R. S. i A. S., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,99 zł stanowiących płatność za zakupiony, wspomniany towar w ten sposób, że A. S. używając metodą zbliżeniową udostępnionej jej przez R. S., wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) pokonała zabezpieczenie elektroniczne i włamała się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działali na szkodę K. C. (1).

Następnie R. S. i A. S. udali się do sklepu (...) położonego w G. przy ul. (...). Tam A. S. weszła do sklepu, zaś R. S., ponownie nie chcąc być zauważonym i zarejestrowanym przez monitoring, pozostał w samochodzie. A. S., korzystając o godz. 21:58 z przekazanej jej przez R. S. karty bankomatowej, zakupiła przy jej zbliżeniowym użyciu towary w postaci butelki 0,5 litra wódki Żołądkowej Gorzkiej, jednej paczki papierosów marki M. i butelki Pepsi o pojemności 2,25 litra, płacąc za nie 43,28 zł, po czym z towarami tymi wróciła do samochodu. W ten sposób R. S. i A. S., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 43,28 zł stanowiących płatność za zakupiony, wspomniany towar w ten sposób, że A. S. używając metodą zbliżeniową udostępnionej jej przez R. S., wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) pokonała zabezpieczenie elektroniczne i włamała się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działali na szkodę K. C. (1).

W dalszej kolejności R. S. i A. S. udali się do sklepu (...) przy ul. (...) w G.. Tam A. S. raz jeszcze sama weszła do sklepu, zaś R. S., z tych samych względów do poprzednio, pozostał w samochodzie. A. S., korzystając dwukrotnie o godz. 22:05 i 22:06 z przekazanej jej przez R. S. karty bankomatowej, usiłowała zakupić przy jej użyciu towary w postaci butelki 0,5 litra wódki Żołądkowej Gorzkiej, jednej paczki papierosów marki M. i piwa, to jest towarów o łącznej wartości 47,71 zł, jednakże jej się to nie udało, albowiem transakcja została odrzucona, prawdopodobnie z uwagi na brak wystarczających środków na koncie (karta nie była jeszcze wówczas zablokowana). Po tej dwukrotnej, nieskutecznej próbie A. S. poprosiła ekspedientkę K. R., aby ta odłożyła towar w postaci piwa, i o godz. 22:06 próbowała raz jeszcze zakupić pozostałe towary w postaci wódki i papierosów o łącznej wartości 40,09 zł, jednak i tym razem transakcja została odrzucona, po czym A. S. zabrała kartę, podziękowała ekspedientce, wyszła ze sklepu i wróciła do samochodu, w którym czekał na nią R. S.. We wskazany wyżej sposób R. S. i A. S., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 47,71 zł oraz 40,09 zł stanowiących płatność za wspomniany towar w ten sposób, że A. S. używając metodą zbliżeniową udostępnionej jej przez R. S., wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) usiłowała pokonać zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego,

aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działali na szkodę K. C. (1).

Następnie R. S. i A. S. z kupionymi towarami wrócili do mieszkania, gdzie pojawili się o godz. 22:22. Tam A. S. zrobiła sobie i wypła drinka, po pewnym czasie R. S. zaproponował jej, aby udali się ponownie na zakupy przy wykorzystaniu tej samej karty bankomatowej, na co A. S. się zgodziła. Z mieszkania wyszli około północy i udali się ponownie samochodem marki V. kierowanym przez R. S. do wskazanego wcześniej sklepu (...) położonego w G. przy ul. (...). Tam przybyli już po północy, a więc w dniu 02 lutego 2017 r. Do sklepu weszła ponownie sama A. S., podeszła do lady i raz jeszcze korzystając z karty bankomatowej przekazanej jej przez R. S. chciała dokonać o godz. 00:11 zakupu butelki 0,5 litra wódki Żołądkowej Gorzkiej i jednej paczki papierosów marki M., to jest towarów o łącznej wartości 37,29 zł, jednakże ponownie jej się to nie udało, albowiem transakcja została odrzucona, prawdopodobnie z uwagi na brak wystarczających środków na koncie (karta nadal nie była jeszcze wówczas zablokowana). A. S. zabrała kartę i opuściła sklep. W ten sposób R. S. i A. S., działając wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,29 zł stanowiących płatność za wspomniany towar w ten sposób, że A. S. używając metodą zbliżeniową udostępnionej jej przez R. S., wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) usiłowała pokonać zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działali na szkodę K. C. (1).

Po opisanej wyżej ostatniej, nieudanej próbie zakupu towarów za pomocą karty skradzionej K. C. (1) R. S. i A. S. wrócili do mieszkania i poszli spać. Po obudzeniu się w dniu 02 lutego 2017 r. R. S. i E. G. (1) udali się do siostry tej ostatniej P. G., której R. S. podarował dla jej syna opisany wcześniej tablet ukradziony K. C. (1), mówiąc jej, że pochodzi on z kradzieży, aczkolwiek nie podając szczegółów. Tego samego dnia P. G. udała się do mieszkania R. S. i E. G. (1), poza tymi ostatnimi była tam wtedy także A. S.. W czasie ich spotkania w wiadomościach w telewizji pojawiła się informacja o kobiecie wciągniętej pod pociąg przez złodzieja, który chciał ukraść jej torebkę. R. S. przyznał wówczas przy kobietach, że to on był tym złodziejem, i zaniepokoił się poważnym charakterem zdarzenia, bojąc się o jego konsekwencje. Powiedział również P. G., że podarowany jej tablet pochodzi właśnie z tej kradzieży, zaś A. S. chwaliła się, że poprzedniego dnia przy pomocy ukradzionej tej kobiecie karty robiła zakupy. P. G. poprosiła R. S., by ten zabrał od niej podarowany jej, pochodzący z kradzieży tablet, jednak R. S. się nie zgodził, nie chcąc mieć przedmiotów pochodzących z kradzieży. W konsekwencji P. G. po powrocie do domu wyrzuciła przedmiotowy tablet do śmietnika, pozostawiając w domu jedynie kabel USB od niego. R. S. skradziony K. C. (1) telefon komórkowy sprzedał natomiast następnie na rynku w G..

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 171, 183-184, 194-195, 412-413 (czytelny odpis k. 414), 641-642; częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. S. k. 154v.-155, 421; zeznania świadka K. C. (1) k. 17v.-20, 163, 397v., 643-645; zeznania świadka K. C. (2) k. 9v.-10, 645-646; zeznania świadka J. C. k. 341v.; zeznania świadka K. C. (3) k. 30-31, 646-647; zeznania świadka E. G. (1) k. 123v.-124, 650-651; zeznania świadka D. Ż. k. 44v.-45, 647-648; zeznania świadka K. R. k. 101, 648; zeznania świadka P. G. k. 140v., 143v., 649-650; protokół oględzin miejsca k. 12-13 (czytelny odpis k. 331); dokumentacja fotograficzna k. 325-330; informacje z (...) Sp. z o.o. k. 33, 36, 37; dokumentacja medyczna k. 60-61, 286-320, 574-583, 685, 687-688, 700-701, 703-705, 707-708; opinia sądowo-lekarska k. 65-67, 804-810; częściowo dokumenty przedłożone przez pokrzywdzoną K. C. (1) k. 713-744, 773-778; protokoły zatrzymania rzeczy z załącznikami w postaci płyt z zapisem monitoringu k. 39-42, 49-52, 53-56; notatki urzędowe dot. monitoringu k. 57, 58, 64, 353; notatka urzędowa z załącznikiem w postaci płyty z zapisem monitoringu k. 89-90; protokoły oględzin zapisu monitoringu k. 68-73, 74-79, 80-88, 91-97; informacja z (...) S.A. k. 207; informacja z (...) S.A. k. 354; wydruki transakcji k. 398-400; notatki urzędowe z załącznikami w postaci paragonów k. 347-351, 361-362; paragon k. 396/

W dniu 06 lutego 2017 r. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania osób R. S., A. S., E. G. (1) i P. G., jak również przeszukania tych osób, przeszukania zajmowanych przez nie mieszkań oraz przeszukania samochodu używanego przez R. S.. W wyniku tych czynności w mieszkaniu P. G. ujawniono kabel USB pochodzący od tabletu ukradzionego na szkodę K. C. (1).

/Dowód: protokół zatrzymania osoby R. S. k. 106; protokół przeszukania osoby R. S. k. 108-109; protokół zatrzymania osoby E. G. (1) k. 117; protokół przeszukania osoby E. G. (1) k. 119-120; protokół zatrzymania osoby P. G. k. 128; protokół przeszukania osoby P. G. k. 136-138; protokół zatrzymania osoby A. S. k. 145; protokół przeszukania osoby A. S. k. 159-160; protokoły przeszukania mieszkań k. 111-113, 130-132; protokół przeszukania samochodu k. 114-115/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. oskarżył R. S. o to, że:

XI. w dniu 1 lutego 2017 r. w G. na peronie (...) Miejskiej (...) poprzez ciągnięcie za pasek dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki skórzanej z zawartością telefonu komórkowego m-ki H. (...) B., tabletu m-ki T. (...) cali, kluczy oraz portfela skózanego m-ki P., w którym znajdowały się dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) S.A., karta biblioteczna Biblioteki Pedagogicznej w T., karta ubezpieczeniowa (...) G. oraz pieniądze w kwocie 300 zł, gdzie straty wyniosły łącznie 1.060 zł na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, ponadto w wyniku wyżej opisanego zdarzenia nieumyślnie spowodował upadek pokrzywdzonej na tory kolejowe pod nadjeżdżającą kolejkę (...), powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, wymagającego leczenia operacyjnego, które to spowodowały naruszenie czynności narządu ciała (narządu ruchu) i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, narażając ją tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia bądź nastąpienie skutku ciężkiego uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 157 § 1 i 3 kk w zb. z art. 160 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XII. w dniu 1 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 43,28 zł K. C. (1) w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów i napoju, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XIII. w dniu 1 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dwukrotnie usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 47,71 zł i 40,09 zł w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów i piwa, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XIV. w dniu 2 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,29 zł w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu, papierosów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił

się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XV. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 48 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika sklepu co do tożsamości użytkownika karty bankomatowej, dokonał w sklepie (...) w G. przy ul. (...) płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass, zakupu 3 paczek papierosów M., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XVI. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37,99 zł K. C. (1) w ten sposób, że udostępniając A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) w G. przy ul. (...) celem dokonania przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass, po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do tożsamości, zakupu alkoholu i papierosów, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 07.05.2011 r. do 03.11.2011 r. i od 07.02.2012 r. do 08.11.2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku XI Wydział Karny z dnia 03.11.2011 r. w sprawie sygn. XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Ponadto Prokurator oskarżył A. S. o to, że:

XVII. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 43,28 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości, dokonała zakupu w sklepie (...) przy ul. (...) przy użyciu w/w karty bankomatowej płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass alkoholu, papierosów i napoju, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk;

XVIII. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasowych dwukrotnie usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 47,72 zł i 40,09 zł w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. na nazwisko K. C. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości, w sklepie (...) przy ul. (...) usiłowała dokonać przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass zakupu towaru w postaci alkoholu, papierosów i piwa, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

XIX. w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,29 zł w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1) po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości w sklepie (...) przy ul. (...) usiłowała dokonać przy użyciu w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową Pay Pass zakupu towaru w postaci alkoholu i papierosów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk;

XX. w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 37,99 zł K. C. (1) w ten sposób, że używając skradzionej karty bankomatowej (...) S.A. na nazwisko K. C. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd kasjera co do swojej tożsamości,

dokonała zakupu w sklepie (...) w G. przy ul. (...) przy użyciu w/w karty bankomatowej płacąc metodą zbliżeniową Pay Pass alkoholu i papierosów, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 477-482/

Oskarżony R. S. jest rozwiedzony, ma czworo dzieci w wieku od 8 do 18 lat, aktualnie nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, jego zawód wyuczony to elektromechanik, w trakcie postępowania był pozbawiony wolności i nie uzyskiwał dochodów, przed osadzeniem pracował jako osoba myjąca szyby na wysokościach z dochodem 3.000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień.

R. S. był jak dotychczas kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, kwalifikowane w szczególności z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 291 § 1 kk, na kary pozbawienia wolności i grzywny, przy czym te pierwsze były orzekane zarówno jako kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (jednakże później zarządzano ich wykonanie), jak i jako kary bezwzględne. W szczególności wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11, R. S. został skazany za umyślne przestępstwo kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 639; dane o karalności k. 862-865; odpisy wyroków wraz z informacjami o okresach odbycia kar k. 241-243, 244-246, 247-255, 256-258, 259/

Oskarżona A. S. jest mężatką, ma dwoje małoletnich dzieci (w toku postępowania była ponownie w ciąży), aktualnie nikt nie pozostaje na jej utrzymaniu (dzieci utrzymują inne osoby). Posiada wykształcenie gimnazjalne, nie ma wyuczonego zawodu, w toku postępowania nie pracowała i pozostawała na utrzymaniu partnera, osiągała dochód w łącznej wysokości 642 zł z formie zasiłku pielęgnacyjnego i zasiłku stałego z (...). Nie posiada majątku. Stan zdrowia oskarżonej jest dobry, leczyła się psychiatrycznie, nie leczyła się odwykowo, nie deklaruje uzależnień. A. S. była w przeszłości jednokrotnie karana za przestępstwa kwalifikowane z art. 286 § 1 kk na karę ograniczenia wolności.

/Dowód: dane o oskarżonej k. 638-63; dane o karalności k. 866-868/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonej A. S. w czasie popełnienia zarzucanych jej czynów oraz w toku postępowania, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej opinii sądowno-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że oskarżona A. S. nie jest chora psychicznie ani upośledzona umysłowo, rozpoznali natomiast u niej uzależnienie mieszane i osobowość nieprawidłową. Brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie znajdowała się ona w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. Oskarżona w odniesieniu do zarzucanych jej czynów nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem. W konsekwencji warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niej zastosowania.

/Dowód: opinia sądowno-psychiatryczna k. 392-394, 425-427, 428-430/

Oskarżony R. S. w trakcie pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wówczas czterech czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Podczas drugiego przesłuchania oskarżony R. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia. Wskazał w nich w szczególności, że w dniu zdarzenia pokłócił się z konkubiną i miał wypite, ponadto miał oddać pieniądze wraz z odsetkami sąsiadowi, który mu je pożyczył i groził mu, że coś zrobi jego najbliższemu, jeżeli ich nie odda, i go w związku z tym pobił. Wyjaśnił, że siedział z panią na ławce na peronie, szarpnął tą panią i ona przewróciła się wraz z nim koło ławki na peron, nie poleciała na tory. Doprecyzował, że szarpnął ją, ponieważ chciał jej zabrać torebkę, ona się broniła i torebkę szarpnął raz, po czym ją zabrał i uciekł, torebkę zaniósł do domu, tam konkubina kazała mu ją wyrzucić, co uczynił, pakując ją do worka na śmieci i wyrzucając do śmietnika. Wskazał, że

nie zaglądał do torebki, zrobiła to A. S. w czasie, kiedy klócił się z konkubiną, i to ona musiała wyjąć kartę, wie o tym, gdyż Policja mu powiedziała, że woził A. samochodem, bo ona chciała zrobić jakieś zakupy. Przyznał, że rzeczywiście zawiózł A. na jej prośbę użytowanym przez siebie samochodem marki V. do dwóch czy trzech sklepów, ona kupowała tam papierosy i wódkę, po czym zabrała te rzeczy do nich do domu, gdyż mieszka razem z nimi. Dodał, że na pewno dwa razy wyjeżdżał z domu do sklepu, ale nie wchodził z A. S. do sklepów i nie wie, czym ona płaciła. Oskarżony opisał również, że później widział w telewizji, iż ta pani niby wpadła na tory, a wcale tak nie było, nie poleciała na tory, przewrócił się wraz z nią przy ławce i sam też nie spadł na tory, pociąg nadjeżdżał daleko, zaś on szarpnął torebkę tej kobiety jak zapowiadali pociąg, nie wie dlaczego zdecydował się na ten moment, nie uderzył tej kobiety ani jej nie groził, tylko się razem przewrócili. Wyjaśnił, że w torebce był tablet i telefon, nie zaglądał do niej i zrobiła to tylko A. S., nie mówił jej, skąd ma torebkę, nie pamięta tego, nie dawał tabletu P. G., nie wie, co się stało z telefonem, nie ma pojęcia, czy do tabletu był kabel. Zaprzeczył, aby w domu wszystkie rzeczy z torebki wysypał na podłogę, przyznał natomiast, że w torebce było chyba 300 zł, o czym wie, bo A. miała to w rękach, nie wie, co się stało z tymi pieniędzmi. Wskazał, że torebkę ukradł, bo chciał oddać pieniądze wspomnianemu sąsiadowi, natomiast na pytanie, dlaczego w takim razie nie zajrzał do torebki, stwierdził, że to się działo szybko, był napity, nie pamięta dobrze tego zdarzenia i mogło tak być, ale wątpi, że wysypał w domu rzeczy z tej torebki. Dodał, że na początku nie wiedział, że podwozi A. do sklepu gdzie ona chce płacić kartą tej kobiety, możliwe że też był raz w sklepie i tą kartą płacił, nie pamięta, widział tę kartę, lecz pomysł wyjazdów na zakupy był A., bo ona zobaczyła w domu, że jest to karta zbliżeniowa, i mówiła, żeby zobaczyli, czy uda się coś kupić, a on się zgodził i pojechali samochodem. W końcowej fazie przesłuchania oskarżony R. S. stwierdził raz jeszcze, że się przyznaje i wie, że źle zrobił, a także, że jak szarpnął za torebkę, to się przewrócił, a kobieta poleciała do niego bokiem i wpadła na niego, jak się spod niej wyszarpywał, to zranił sobie nogę. Raz jeszcze stwierdził, że nie widział, żeby ta kobieta znalazła się na torach, normalnie schodził z torebką z torowiska, kolejka jechała i nawet nie było trąbienia, poszedł z tą kolejką przez tory w kierunku G. i jest pewien, że ta pani była wtedy na przystanku, bo się obejrzał.

W trakcie posiedzenia przed Sądem w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania oskarżony R. S. ponownie przyznał się do wszystkich zarzucanych mu wówczas czynów i złożył wyjaśnienia zbliżone do poprzednich. Dodał, że z A. S. byli w trzech sklepach i ogólnie wydali 150 zł. Doprecyzował, że jak wyrwał torebkę, to był z boku pokrzywdzonej, jak szarpnął torebkę, to pani poleciała na niego i upadli razem, on podnosił się jeszcze na peronie, pokrzywdzona też, ona puściła torebkę za pierwszym razem, jak się z nim przewróciła.

W czasie ostatniego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego, po uzupełnieniu zarzutów, oskarżony R. S. przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów. Dodał, że w sklepie przy domu był sam bez A. S. i kupił trzy paczki papierosów, w drugim sklepie płaciła A., a on czekał pod sklepem i nie wchodził do sklepu, bo nie chciał się pokazywać i nagrać na kamery, podobnie do innych sklepów później. Oskarżony wyraził żal za popełnione czyny i przeprosił pokrzywdzoną oraz wyraził chęć naprawienia szkód, podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia. Dodał, że tablet zawiózł do P., jak również, że pokrzywdzona mogła się przetoczyć z peronu na szyny, ale on nie chciał tego celowo zrobić i chciał tylko dokonać zaboru torebki. Wskazał ponadto, że A. S. wiedziała, że ta karta nie jest jego, powiedział jej, że idą zrobić zakupy, bo ukradł torebkę, to A. S. powiedziała mu o możliwości płacenia kartą zbliżeniowo.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony R. S. ponownie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Raz jeszcze przeprosił pokrzywdzoną i wyraził żal. Wskazał, że miało wtedy dojść tylko do zaboru torebki i nie chciał, żeby pokrzywdzonej stała się jakakolwiek krzywda. Dodał, że to on poprosił A. S., żeby dokonała tych transakcji, żeby nie był na kamerach. Odpowiadając na pytania doprecyzował, że szarpnął pasek od torebki pokrzywdzonej, wyrwał ją przy ławce i przeskoczył przez torowisko nie oglądając się za siebie, udał się prosto do domu i wysypał zawartość torebki na dywan, wziął kartę bankomatową i chyba 300 zł z portfela i udał się z A. S. zrobić zakupy na tę kartę, zaś o tym, że pokrzywdzona się przewróciła i wpadła na torowisko dowiedział się dopiero od Policji. Wskazał, że pani najpierw siedziała, potem wstała i była bliżej torów niż on, nie ma pojęcia jak to się stało, że wpadła na torowisko, możliwe, że gdy wyrwał jej torebkę była na skraju peronu i jak szarpnął tę torebkę mogła po prostu za nią polecieć. Dodał, że zrobił potem jedną transakcję, dwie A. S., a potem karta była już zablokowana. Po odczytaniu poprzednich wyjaśnień oskarżony przyznał, że trochę tam przekreślał, i podtrzymał to, co wyjaśnił na rozprawie. Przyznał również, że był to

jego pomysł, żeby jeździć z tą kartą i nią płacić, że tablet zawiózł do P. i zostawił jej synowi, a z telefonem pojechał do placówki na rynku we W. i tam go spieniężył, przyznał również, że pieniądze z portfela miał on.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 171, 183-184, 194-195, 412-413 (czytelny odpis k. 414), 641-642/

Oskarżona A. S., przesłuchana dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego, przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i złożyła wyjaśnienia. Z uwagi na wskazany na wstępie zakres przedmiotowy niniejszego uzasadnienia Sąd odstępuje od dokładnego przytaczania treści wyjaśnień oskarżonej.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. S. k. 154v.-155, 421/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony R. S. i oskarżona A. S. dopuścili się popełnienia zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów, aczkolwiek ze wskazanych dalej względów Sąd nieco zmodyfikował i doprecyzował opisy tych czynów, tak aby w pełni oddawały one charakter i sposób popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonym, przy uwzględnieniu również rezultatów postępowania dowodowego przeprowadzonego na rozprawie, jak i zawierały w sobie wszystkie znamiona przestępstw przypisanych oskarżonym. Ponadto Sąd w przypadku w istocie wszystkich czynów zmodyfikował, z przyczyn dalej wskazanych, kwalifikacje prawne tych czynów.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym wszystkich czynów zarzucanych oskarżonym Sąd miał na uwadze zeznania pokrzywdzonej K. C. (1), które uznał za wiarygodne, albowiem poza wskazanymi dalej drobnymi, nieistotnymi zastrzeżeniami korespondowały one z pozostałymi, uznanymi przez Sąd za wiarygodne dowodami, były jasne, logiczne i konsekwentne. W zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu i opisanego w punkcie I aktu oskarżenia Sąd miał na uwadze także zeznania świadków K. C. (2) i w mniejszym zakresie J. C. i K. C. (3), zaś w zakresie dotyczącym czynów objętych pozostałymi zarzutami postawionymi oskarżonym zeznania świadków D. Ż., odnoszące się do zarzutów postawionych oskarżonemu w punktach II i IV aktu oskarżenia i oskarżonej w punktach I i III aktu oskarżenia, oraz K. R., odnoszące się do zarzutu postawionego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia i oskarżonej w punkcie II aktu oskarżenia. Zeznania wszystkich tych świadków nie budziły jakiegokolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności, były jasne, logiczne, w przypadku świadków przesłuchanych więcej niż raz konsekwentne, korespondowały wzajemnie ze sobą i z innymi wiarygodnymi dowodami. Podobnie należy ocenić zeznania świadka D. J. (k. 344, 649), odnoszące się do zarzutu postawionemu oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia, aczkolwiek nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem świadek ten z uwagi na brak pamięci nie podał żadnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla tego rozstrzygnięcia. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd miał ponadto na uwadze zeznania świadków E. G. (1) i P. G., które to zeznania jako dowody pośrednie również posłużyły do poczynienia pewnych ustaleń odnoszących się do wszystkich zarzutów postawionych oskarżonym i które również Sąd uznał za wiarygodne (z drobnymi zastrzeżeniami dotyczącymi zeznań drugiego z tych świadków), albowiem są one co do zasady jasne, logiczne, konsekwentne i korespondują z innymi wiarygodnymi dowodami. Natomiast znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania świadków D. D. (k. 133v.) i M. W. (k. 200v.-201, 649), albowiem świadkowie ci nie podali okoliczności o istotnym znaczeniu dla tego rozstrzygnięcia.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd wziął pod uwagę dowody w postaci dokumentów, które w wielu przypadkach miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te mają charakter obiektywny i Sąd uznał je za w pełni wartościowy materiał dowodowy, albowiem ich autentyczność nie budzi wątpliwości i zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby. Znaczenie poszczególnych dokumentów dla rozstrzygnięcia sprawy zostanie wskazane w dalszej części uzasadnienia.

Ze wskazanych dalej względów Sąd uznał natomiast za jedynie częściowo wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych R. S. i A. S.. Ocena taka wynika z okoliczności, iż pomimo że oboje oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych

im czynów (R. S. począwszy od drugiego przesłuchania), to podali jednak szereg okoliczności w sposób nie do końca współgrający z innymi wiarygodnymi dowodami, a ponadto ich wyjaśnienia nie są do końca jasne i logiczne, zaś w przypadku oskarżonego R. S. także konsekwentne, albowiem oskarżony zmieniał nieco podawaną przez siebie wersję wydarzeń i wątpliwości budzi wiarygodność zwłaszcza jego wyjaśnień składanych na początkowym etapie postępowania. Oczywistym jest, że oboje oskarżeni mieli interes w podawaniu okoliczności korzystnych dla siebie nawet wówczas, jeżeli nie były one zgodne ze stanem rzeczywistym, i interesem tym była nawet jeżeli nie (wobec przyznania się do winy) chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej za czyny zarzucane im w niniejszej sprawie, to chęć ograniczenia stopnia tej odpowiedzialności poprzez złożenie wyjaśnień przedstawiających ich w lepszym świetle, mogących prowadzić do poczynienia ustaleń wskazujących na mniejszy stopień ich winy czy mniejszy stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów. Tym przede wszystkim należy zdaniem Sądu tłumaczyć treść ich wyjaśnień i wynikające na ich tle wątpliwości. Ponadto wpływ na przedmiotowe wyjaśnienia mógł mieć w pewnym zakresie w przypadku oskarżonego deklarowany przez niego stan upojenia alkoholowego, ten ostatni czynnik mógł rzutować także na wyjaśnienia oskarżonej w zakresie dotyczącym końcowej fazy opisywanych zdarzeń. W przypadku A. S. pewien wpływ co do podawanych przez nią szczegółów zdarzeń, zwłaszcza ich chronologii, mogła mieć również deklarowana przez nią niepamięć co do dokładnego przebiegu wydarzeń.

Przechodząc do bardziej szczegółowego omówienia dowodów warto w pierwszej kolejności odnieść się do zeznań świadków, w szczególności pokrzywdzonej K. C. (1).

Pokrzywdzona K. C. (1) szczegółowo opisała przede wszystkim przebieg zdarzenia na peronie, kiedy doszło do kradzieży jej torebki i jej upadku na tory pod nadjeżdżający pociąg. Z jej zeznań w tym zakresie jednoznacznie wynika, że napastnik początkowo zagadywał ją, zaś w momencie, gdy kolejka (...) podjeżdżała już do peronu, zaś ona wstała i udawała się w kierunku skraju peronu, aby wsiąść do pociągu, napastnik udał się za nią, złapał za torebkę i próbował ją wyszarpnąć, zaś ona stawiała opór i trzymała torebkę, w wyniku czego doszło do szarpaniny między nimi. Zakończyła się ona tym, że oskarżony, stojąc już na skraju peronu plecami do torów, zeskoczył z peronu na torowisko, pociągając ją za sobą, w wyniku czego upadła na tory, w tym czasie puściła też torebkę, napastnik wstał i wraz z jej torebką odbiegł na drugą stronę toru, zaś gdy ona próbowała wstać poczuła silny ból w nodze (niewątpliwie związany ze stwierdzonymi później u niej skutkami zdarzenia w sferze stanu zdrowia) i ponownie upadła, po czym przeturlała się po peron i w ten sposób uniknęła przejechania jej przez pociąg. Z zeznań pokrzywdzonej wynika również, że gdy leżała już na torach widziała oskarżonego, który odwrócił się i przypatrywał, co się z nią dzieje, jednakże nie udzielił jej żadnej pomocy, co wskazuje, że R. S. niewątpliwie zdawał sobie sprawę, iż pokrzywdzona upadła na tory i groziło jej niebezpieczeństwo ze strony zbliżającego się pociągu. K. C. (1) opisała ponadto dokładnie zabrane jej mienie i dokumenty, oznaczając jednocześnie wartość poszczególnych rzeczy. Pewne wątpliwości może budzić jedynie podanie przez pokrzywdzoną, że mężczyzn, którzy ją zagadywali (początkowo w kwestii kierunku na W.) było dwóch i byli oni razem, czemu R. S. zaprzeczał, okoliczność ta nie ma jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. K. C. (1) mogła bowiem błędnie zinterpretować tę okoliczność i drugi mężczyzna mógł nie mieć żadnego związku z oskarżonym, ewentualnie R. S. początkowo był w towarzystwie innego mężczyzny (czego nie przyznaje, by go chronić), jednakże w świetle zgromadzonych dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej, niewątpliwie w samej kradzieży uczestniczył już tylko R. S. i ewentualny udział jego znajomego we wcześniejszej fazie zdarzenia nie ma istotnego znaczenia dla kwestii oceny zasadności postawionemu oskarżonemu zarzutu. Zeznania pokrzywdzonej w kwestii przebiegu zdarzenia na peronie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków K. C. (3), J. C. i przede wszystkim K. C. (2), dowody te wskazują natomiast na niewiarygodność w tym zakresie pewnej części wyjaśnień oskarżonego, o czym będzie jeszcze dalej mowa.

K. C. (1) odniosła się ponadto do okoliczności dotyczących używania już po kradzieży jej karty bankomatowej, a więc związanych z pozostałymi zarzutami postawionymi oskarżonemu, i w tych kwestiach jej zeznania również korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, albowiem pokrzywdzona wskazała na trzy transakcje zrealizowane i cztery nieskuteczne próby transakcji, przy czym z jej zeznań wynika, że miała ona pewne problemy z telefonicznym zastrzeżeniem skradzionej karty zaraz po zdarzeniu i ostatecznie kartę tę zastrzegła już później jej ciocia, zaś wcześniejsza niemożność skutecznego wykorzystania tej karty mogła się wiązać z brakiem dalszych środków na jej

koncie (na rozprawie pokrzywdzona wskazała, że była już wtedy zablokowana karta, ale nie koresponduje to ani z jej wcześniejszymi twierdzeniami, ani z zeznaniami ekspedientek, z których nie wynika, aby pojawiał się im komunikat o konieczności zatrzymania karty w związku z jej zastrzeżeniem, ponadto później pokrzywdzona potwierdziła jednak wspomniane już problemy z zastrzeżeniem karty).

Pokrzywdzona opisała również skutki zdarzenia w sferze jej stanu zdrowia i w tym zakresie jej zeznania korespondują z treścią dokumentacji medycznej i opinii sądowno-lekarskiej. Warto zauważyć, że pokrzywdzona wprost wskazała, że jej obrażenia powstały na skutek spowodowanego przez napastnika upadku na tory, nie zaś na skutek wcześniejszej szarpaniny czy też kontaktu z pociągiem, którego nie było. Wskazała ponadto, aczkolwiek to już bardziej w pismach procesowych i załącznikach do nich (k. 568-570, 713-744, 773-778) niż w samych zeznaniach, na dalsze skutki zdarzenia i związane z nimi koszty, i w tym zakresie twierdzenia i wnioski pokrzywdzonej budzą pewne wątpliwości, które zostaną omówione w dalszej części uzasadnienia przy odnoszeniu się do kwestii orzeczonego obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia.

Świadek K. C. (2), maszynista pociągu (...), który w chwili zdarzenia na peronie zbliżał się do niego, opisał w sposób korespondujący z zeznaniami pokrzywdzonej, iż dojeżdżając do przystanku zobaczył na krawędzi peronu mężczyznę szarpiącego się z kobietą i próbującego wyrwać jej torebkę, którą kobieta kurczowo trzymała i nie chciała jej puścić, po czym mężczyzna ten uciekając w kierunku torów w niewielkiej odległości przed pociągiem wskoczył na tory, pociągając torebkę i kobietę za sobą. Z jego zeznań wynika również, że mężczyzna wraz z wyrwaną torebką zdążył uciec, przecinając linię torów w kierunku ul. (...), natomiast kobieta obróciła się i wturlała pomiędzy torowisko a krawędź peronu, w ten sposób unikając kontaktu z pociągiem. Zaprzeczył, aby widziane przez niego osoby przewróciły się jeszcze na peronie, na co wskazywał oskarżony. Ponadto omawiany świadek opisał późniejsze wydarzenia, związane z udzielaniem kobiecie pomocy. Jego zeznania, jako osoby postronnej i niezainteresowanej w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie budzą jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności.

Podobny charakter mają zeznania **świadków J. C. i K. C. (3)**, odpowiednio drugiego z maszynistów pociągu (...) i przypadkowego świadka będącego akurat na peronie, jednakże mają one drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Wynika to z okoliczności, iż świadkowie ci widzieli dopiero końcową fazę zdarzenia, gdy oskarżony i pokrzywdzona znaleźli się już na torach, nie widzieli natomiast, co działo się wcześniej i co doprowadziło do upadku wymienionych na torowisko. J. C. wskazała, że z uwagi na utrudnioną dla niej widoczność zauważyła dopiero moment skoku czy upadku obu osób na tory, precyzując, że mężczyzna skoczył z peronu na tory, zaś kobieta za nim skoczyła czy upadła i dobrze nie widziała tego momentu. Z jej zeznań, korespondujących z omówionymi już dowodami, wynika natomiast, że kobieta chwilę leżała na torowisku i potem skuliła się pod wnękę peronu, zaś mężczyzna uciekł dalej przez torowisko. Świadek podkreśliła, że nie widziała, co osoby te wcześniej robiły na peronie. Z kolei świadek K. C. (4) zeznał, że dopiero po usłyszeniu hałasu i obróceniu się zobaczył kobietę leżącą na torach i stojącego obok niej na torach mężczyznę, zaś wobec nadjeżdżającego pociągu kobieta przeturlała się pod peron, zaś mężczyzna uciekł przez tory, przy czym w ocenie świadka zachowanie mężczyzny wskazywało, że nie chciał on pomóc kobiecie. Świadek opisał również późniejsze zdarzenia związane z udzielaniem pokrzywdzonej pomocy, podkreślił natomiast, że nie widział samego momentu upadku tych osób na tory i nie wie, jak do tego doszło.

Świadek D. Ż., ekspedientka w sklepie (...) w G., zeznała na okoliczności dotyczące zdarzeń objętych zarzutami postawionymi oskarżonemu w punktach II i IV aktu oskarżenia i oskarżonej w punktach I i III aktu oskarżenia, tj. dokonania w sklepie, w którym pracuje, transakcji zakupu towarów przez A. S. w sposób zbliżeniowy za pomocą karty bankomatowej ukradzonej wcześniej pokrzywdzonej i następnie usiłowania przeprowadzenia następnej takiej transakcji. Zeznania tego świadka korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Opisała ona, w sposób korespondujący z innymi dowodami, obie transakcje, w tym opisała kobietę ich dokonującą w sposób odpowiadający wyglądowni oskarżonej A. S. (w tym wskazała na jej charakterystyczną cechę w postaci utykania na jedną nogę) oraz dodała, że kobieta przyjechała do sklepu samochodem jako pasażer i prawdopodobnie był z nią jeszcze tylko kierowca samochodu. Na rozprawie omawiana świadek dodała, że do odrzucenia transakcji za drugim razem mogło dojść z uwagi na to, że nic już nie było na koncie, lub też z tego względu, że za wiele razy płacono tą kartą w ciągu dnia zbliżeniowo (aczkolwiek warto zauważyć, że druga, nieudana transakcja nastąpiła już po północy i była pierwszą tego

dnia, tj. 02 lutego 2017 r.), natomiast gdyby karta była zablokowana, to na terminalu powinno się pokazać, żeby zatrzymać kartę, a wtedy tak nie było, co potwierdza twierdzenia pokrzywdzonej o problemach z zastrzeżeniem karty zaraz po zdarzeniu. Brak jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności zeznań omawianego świadka.

Podobny charakter do zeznań poprzedniego świadka mają zeznania **świadka K. R.**, ekspedientki w sklepie (...), dotyczące w konsekwencji zarzutu postawionego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia i oskarżonej w punkcie II aktu oskarżenia. Świadek ta opisała podjęte w jej sklepie nieskuteczne transakcje, w których kobieta opisana w sposób korespondujący z wyglądem oskarżonej A. S. (również ta świadek wskazała, że kobieta kulała) próbowała za pomocą karty bankomatowej zbliżeniowo dokonać płatności za towary – najpierw za kwotę 47,71 zł, później, po odjęciu jednego z towarów, za kwotę 40,09 zł, jednakże transakcje zostały odrzucone, zdaniem świadka z uwagi na brak środków na koncie (na rozprawie również ta świadek wskazała, że gdyby karta była zablokowana, to byłby komunikat, żeby ją odebrać, a w tym przypadku go nie było). Świadek rozpoznała przy tym A. S. jako kobietę zarejestrowaną w tym samym dniu na monitoring w jej miejscu zamieszkania. Jej zeznania także korespondują z innymi dowodami i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Jak już wyżej zasygnalizowano, istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania **świadka D. J.**, pracownika sklepu (...), które miały dotyczyć zdarzenia objętego zarzutem postawionym oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia, albowiem świadek ten w ogóle nie pamiętał przedmiotowego zdarzenia.

Sąd za co do zasady wiarygodne uznał zeznania **świadków E. G. (1) i P. G.**, odpowiednio konkubiny oskarżonego R. S. i siostry tej konkubiny. Świadców ci nie uczestniczyli bezpośrednio w zdarzeniach objętych zarzutami, niemniej jednak niektóre z podawanych przez nie twierdzeń mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, potwierdzając pośrednio zasadność postawionych oskarżonym zarzutów. Sąd miał na uwadze, iż świadkowi ci są osobami bliskimi dla oskarżonych, przede wszystkim dla R. S., jednakże, poza wskazanymi dalej drobnymi zastrzeżeniami odnośnie zeznań P. G., zdaniem Sądu okoliczność ta nie rzutowała na ocenę wiarygodności ich zeznań.

Świadek E. G. (1) potwierdziła, iż jej konkubent, czyli oskarżony R. S., w dniu 01 lutego 2017 r. około godz. 21:00 wrócił do domu z damską torebką i wysypał rzeczy z niej na podłogę, były tam tablet, telefon, portfel koloru czerwonego z pieniędzmi w kwocie około 350 zł i dokumenty (koresponduje to z opisem utraconych rzeczy dokonany przez pokrzywdzoną poza określeniem kwoty pieniędzy). Świadek wskazała, że oskarżony początkowo nie powiedział jej, skąd ma torebkę, ale przypuszczała, że pochodzi ona z kradzieży. Opisała również, że następnie do mieszkania przyjechała A. S., która z oskarżonym udała się na zakupy, potem wrócili, a potem wyszli jeszcze raz. Ponadto zeznała, że na drugi dzień z rzeczy z tej torebki widziała już tylko tablet, który później oskarżony dał P. G.. Wszystkie te okoliczności korespondują z innymi dowodami. Świadek wskazała ponadto, że wprawdzie oskarżony nie powiedział jej wprost, skąd ma tę torebkę, a ona go nie pytała, jednak gdy w wiadomościach w telewizji mówili o kobiecie, która wpadła pod pociąg wciągnięta na tory przez złodzieja, który chciał ją okraść, to oskarżony skomentował to tak, że wynikało z tego, iż to on dokonał tego przestępstwa i przestraszył się jego poważnych skutków deklarując, że chciał tylko ukraść torebkę, co z kolei koresponduje z zeznaniami P. G..

Z kolei świadek P. G. zeznała, że w trakcie wizyty jej siostry i konkubenta tej ostatniej oskarżony R. S. podarował jej dla jej syna tablet, o którym powiedział, że jest z kradzieży, aczkolwiek nie przyznał, że sam go ukraść. Co więcej, świadek ta potwierdziła, iż tego samego dnia w mieszkaniu siostry w obecności obojga oskarżonych w telewizji pojawiła się wspomniana przed chwilą wiadomość o kobiecie, która została wciągnięta pod pociąg przez złodzieja, który chciał jej ukraść torebkę, i A. S. powiedziała wówczas, że to zrobił R. S., zaś ten się do tego przyznał, potwierdził, że to on ukraść tę torebkę i wciągnął kobietę pod pociąg, a także że podarowany świadkowi tablet pochodzi z tej kradzieży, ponadto A. S. chwaliła się wówczas, że płaciła za zakupy kartą pochodząca z torebki zabranej tej kobiecie. Świadek dodała, że zażądała od oskarżonego, by w takim razie zabrał podarowany jej tablet, ten nie chciał jednak tego uczynić i w konsekwencji ona wyrzuciła go do śmietnika, zaś w domu został jedynie kabel USB od tego tabletu. P. G. wskazała ponadto, że ze słów oskarżonego wynikało, iż w ukradzonej torebce był jeszcze telefon, który on sprzedał na rynku we W.. Wszystkie te okoliczności, podane przez świadka w trakcie pierwszego przesłuchania, korespondują z innymi dowodami i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Natomiast na rozprawie omawiana świadek

podała nieco odmiennie, iż w momencie przekazania jej tabletu nie powiedziano jej, że pochodzi on z kradzieży, i dowiedziała się o tym dopiero następnego dnia od A. S. i E. G. (1), co nie koresponduje nie tylko z jej wcześniejszymi zeznaniami, ale i z innymi dowodami, i w ocenie Sądu miało służyć przedstawieniu świadka w lepszym świetle w kontekście grożącego jej zarzutu paserstwa. Ponadto, po odczytaniu poprzednich zeznań, ze wskazanych wyżej względów uznanych przez Sąd za wiarygodne, P. G. stwierdziła, że nie pamięta, czy składała takie zeznania, i ze zdenerwowania mogła mówić o rzeczach, które nie miały miejsca, a policjanci ją do pewnych rzeczy zmuszali, jednakże nie wskazała na żadne konkretne okoliczności z wcześniejszych zeznań, których by nie podtrzymywała.

Znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały zeznania **świadków D. D. i M. W.**. Ten pierwszy, konkubent P. G., nie podał żadnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla tego rozstrzygnięcia. Z kolei M. W., będący właścicielem serwisu i skupu telefonów komórkowych, wskazał, że na prośbę R. S. ściągnął zabezpieczenie z przyniesionego przez niego telefonu, a później R. S. pojawił się u niego z propozycją sprzedaży telefonu komórkowego, której nie przyjął nie znając źródła pochodzenia telefonu i wiedząc, że oskarżony może posiadać przedmioty z przestępstw. Z zeznań świadka nie wynika jednak, o jaki dokładnie telefon chodziło, w tym czy w przypadku obu propozycji oskarżonego chodziło o ten sam telefon, a tym samym nie sposób stwierdzić, czy był to właśnie telefon pochodzący z kradzieży popełnionej na szkodę K. C. (1). Zeznania tego świadka nie wykluczają przy tym wynikającej z niektórych innych dowodów okoliczności, że oskarżony mógł telefon ukradziony pokrzywdzonej sprzedać w innym miejscu.

Jeżeli chodzi o **dowody dokumentarne**, to w pierwszej kolejności wskazać należy na dokumenty związane ze zdarzeniem objętym zarzutem postawionym oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. ze zdarzeniem na peronie (...). Dowodami tymi są w szczególności protokół oględzin miejsca (k. 12-13, czytelny odpis k. 331), dokumentacja fotograficzna z tych oględzin (k. 325-330) i informacje z (...) Sp. z o.o. (k. 33, 36, 37), jak również protokoły badania stanu trzeźwości K. C. (2) i K. C. (1) (k. 4, 5, wynika z nich, że obie te osoby w czasie zdarzenia były trzeźwe), protokół zatrzymania rzeczy z załącznikiem w postaci płyty z zapisem monitoringu (k. 39-42) i protokół oględzin przedmiotowego zapisu (k. 68-73), aczkolwiek zapis ten nie objął najistotniejszej fazy zdarzenia, tj. samego momentu dokonania kradzieży.

Szczególnie istotnymi dowodami dotyczącymi przedmiotowego zarzutu są natomiast dokumentacja medyczna dotycząca pokrzywdzonej K. C. (1) (k. 60-61, 286-320, 574-583, 685, 687-688, 700-701, 703-705, 707-708) i wydane na jej podstawie opinie sądowo-lekarskie (k. 65-67, 804-810), na podstawie których Sąd ustalił skutki przedmiotowego zdarzenia w sferze stanu zdrowia pokrzywdzonej. Wprawdzie obie opinie zawierają odmienne wnioski, jednak sprzeczność pomiędzy nimi jest o tyle wytłumaczalna, że pierwsza opinia została sporządzona na podstawie niepełnej dokumentacji medycznej, natomiast w drugiej opinii, wydanej już po uzupełnieniu dokumentacji medycznej, uwzględniono wszystkie okoliczności z tej dokumentacji wynikające. Z tej przyczyny Sąd uwzględnił wnioski płynące z drugiej opinii, jako nie tylko jasnej i logicznie uzasadnionej, ale także zupełnej i uwzględniającej całokształt materiału dowodowego, podczas gdy pierwszej opinii nie można uznać za zupełną. Dodać należy, iż opinia sądowo-lekarska została sporządzona przez osobę dysponującą wymaganą wiedzą specjalną i niezainteresowaną w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w związku z czym brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności wniosków tej opinii.

Szereg dalszych dowodów dokumentarnych dotyczy już późniejszych wydarzeń i ma znaczenie bardziej dla oceny zasadności pozostałych zarzutów postawionych oskarżonemu, aczkolwiek pośrednio niektóre z nich wskazują również na popełnienie przez oskarżonego R. S. czynu zarzucanego mu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia. Dowodami tymi są w szczególności dokumenty związane z zabezpieczonymi zapisami monitoringu – protokoły zatrzymania rzeczy z załącznikami w postaci płyt z zapisem monitoringu (k. 49-52, 53-56, dotyczą odpowiednio monitoringu z pętli w G. O. pod sklepem (...) i z samego sklepu (...)), notatka urzędowa z załącznikiem w postaci płyty z zapisem monitoringu (k. 89-90, dotyczy monitoringu z miejsca zamieszkania oskarżonych), notatki urzędowe dot. monitoringu (k. 57, 58, 64, 353 – dotyczą odpowiednio monitoringu miejskiego w okolicy sklepu (...), monitoringu z okolicy sklepu (...), monitoringu ze sklepu (...) i monitoringu ze sklepu (...) – w tym ostatnim przypadku w istocie braku jego zabezpieczenia) i wreszcie protokoły oględzin zapisu monitoringu (k. 74-79, 80-88, 91-97, dotyczące odpowiednio monitoringu z pętli w okolicy sklepu (...), z samego sklepu (...) oraz z miejsca zamieszkania

oskarżonych). Wprawdzie jakość zabezpieczonych zapisów jest różna, podobnie jak znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tego, co dokładnie zostało na nich zarejestrowane, niemniej jednak co do zasady potwierdzają one zasadność wskazanych na wstępie ustaleń faktycznych i współgrają z innymi dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Jako dowody o charakterze obiektywnym mają one przy tym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, co w szczególności dotyczy, z uwagi na ich jakość i charakter zabezpieczonego obrazu, monitoringu ze sklepu (...) oraz z miejsca zamieszkania oskarżonych.

Kolejne dowody w postaci dokumentów dotyczą transakcji przeprowadzonych przez oskarżonych za pomocą karty bankomatowej ukradzonej K. C. (1), na podstawie których Sąd ustalił, jakie dokładnie były to transakcje, gdzie i kiedy nastąpiły, czy zostały dokonane czy jedynie usiłowano ich dokonać, jakie obejmowały kwoty i jakich towarów dotyczyły. Dokumentami tymi są w szczególności informacja z (...) S.A. (k. 207, warto zauważyć, że nie zawiera ona wszystkich istotnych szczegółów początkowych, dokonanych transakcji), informacja z (...) S.A. (k. 354, uzupełnia ona niepełną w tym zakresie wskazaną przed chwilą informację w zakresie transakcji skutecznie dokonanych), wydruki transakcji (k. 398-400, również one dotyczą transakcji skutecznie dokonanych), notatki urzędowe z załącznikami w postaci paragonów (k. 347-351, 361-362, dotyczą one odpowiednio transakcji ze sklepów (...)) oraz paragon (k. 396, dotyczy transakcji ze sklepu sieci Ż.).

Szereg dalszych dokumentów związana jest z czynnościami podjętymi przez funkcjonariuszy Policji w dniu 06 lutego 2017 r. i dokumentami tymi są protokół zatrzymania osoby R. S. (k. 106), protokół przeszukania osoby R. S. (k. 108-109), protokół zatrzymania osoby E. G. (1) (k. 117), protokół przeszukania osoby E. G. (1) (k. 119-120), protokół zatrzymania osoby P. G. (k. 128), protokół przeszukania osoby P. G. (k. 136-138), protokół zatrzymania osoby A. S. (k. 145), protokół przeszukania osoby A. S. (k. 159-160), protokoły przeszukania mieszkań (k. 111-113, 130-132) i protokół przeszukania samochodu (k. 114-115). Z kolei dowód w postaci protokołu przeszukania lokalu (k. 202-204) wskazuje na przebieg i rezultaty czynności przeszukania w dniu 07 lutego 2017 r. lokalu usługowego prowadzonego przez świadka M. W.. Z dowodów tych warto zwrócić uwagę na protokół przeszukania mieszkania oskarżonych, podczas której to czynności ujawniono bluzę oskarżonego i kurtkę oskarżonej, w które byli oni ubrani w trakcie zdarzeń objętych zarzutami, a także protokół przeszukania mieszkania P. G., podczas której to czynności ujawniono kabel USB pochodzący od tabletu ukradzonego na szkodę K. C. (1) (koresponduje to z zeznaniami P. G.). Pozostałe z omawianych dowodów miały drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jeszcze jednym dowodem, na który warto zwrócić uwagę, jest pismo oskarżonego R. S. do pokrzywdzonej K. C. (1) z dnia 22 marca 2017 r. (k. 403), w którym oskarżony przeprosił pokrzywdzoną i wyraził żal za zaistniałe zdarzenia. Koresponduje to z twierdzeniami oskarżonego podanymi na rozprawie.

Z przynajmniej kilku względów Sąd uznał natomiast za jedynie częściowo **wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych R. S. i A. S.** Jak już bowiem wyżej wskazano, wyjaśnienia nie do końca korespondują z innymi dowodami, nie są do końca jasne i logiczne, zaś w przypadku oskarżonego R. S. także konsekwentne, albowiem oskarżony zmieniał nieco podawaną przez siebie wersję wydarzeń. Mając już na uwadze wspomniany wcześniej interes oskarżonych w podawaniu okoliczności korzystnych dla siebie nawet wówczas, jeżeli nie były one zgodne ze stanem rzeczywistym, w ocenie Sądu należy uznać, że treść wyjaśnień oskarżonych stanowi przejaw linii obrony przyjętej przez nich celem nawet jeżeli nie uniknięcia odpowiedzialności karnej za czyny zarzucane im w niniejszej sprawie, to przynajmniej ograniczenie stopnia tej odpowiedzialności poprzez złożenie wyjaśnień przedstawiających ich w lepszym świetle. Ponadto na treść wyjaśnień oskarżonych mogły rzutować także wspomniane już czynniki jak spożycie przez nich alkoholu, zaś w przypadku A. S. deklarowana przez nią częściowa niepamięć co do dokładnego przebiegu wydarzeń.

Jeżeli chodzi o **wyjaśnienia oskarżonego R. S.**, za niewiarygodne należy uznać podane w trakcie pierwszego przesłuchania, kiedy oskarżony odmówił składania wyjaśnień, twierdzenie, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu wówczas czterech czynów, albowiem nie tylko stoi ono w sprzeczności z innymi dowodami obciążającymi oskarżonego, ale i z późniejszymi jego wyjaśnieniami, kiedy przyznawał się on już do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Jednak także w dalszych wyjaśnieniach oskarżonego, zwłaszcza tych złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, znajduje się szereg twierdzeń, których nie sposób uznać za wiarygodne ze wspomnianych już wyżej względów. Dotyczy to w szczególności podanego przez oskarżonego opisu zdarzenia na peronie, w którym wskazał on, że tylko raz szarpnął za torebkę w momencie, gdy pokrzywdzona była przy ławce, i ona przewróciła się w wyniku tego razem z nim obok ławki i na pewno nie upadła na tory, podobnie zresztą jak on, gdyż on normalnie schodził z torebką z torowiska, a pokrzywdzona na pewno była wtedy na przystanku, Taki opis przedmiotowego zdarzenia zupełnie nie koresponduje z innymi dowodami, w szczególności zeznaniami pokrzywdzonej K. C. (1) i świadków K. C. (2), J. C. i K. C. (3), i należy go uznać za niewiarygodny (również w opinii sądowno-lekarskiej wykluczono, aby stwierdzone obrażenia ciała pokrzywdzonej mogły powstać na skutek upadku na peronie z własnej wysokości). Dopiero podczas ostatniego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego R. S. wyjaśnił nieco inaczej, że pokrzywdzona mogła się przetoczyć z peronu na szyny, ale on nie chciał tego celowo zrobić i chciał tylko dokonać zaboru torebki, co także nie odpowiada jednak zdaniem Sądu do końca stanowi rzeczywistości, skoro bowiem w świetle innych dowodów oskarżony upadł na szyny razem z pokrzywdzoną, a następnie przed ucieczką z miejsca zdarzenia przypatrywał się jeszcze, co się dzieje z pokrzywdzoną, to musiał doskonale zdawać sobie sprawę, że K. C. (1) upadła na torowisko pod nadjeżdżający pociąg. Na rozprawie oskarżony przyznał, że wcześniej mógł trochę przekreślić, i podtrzymał to, co wyjaśnił na rozprawie, jednak i wówczas podana przez niego wersja nie współgra do końca z innymi dowodami. Wskazał bowiem, że szarpnął pasek od torebki pokrzywdzonej, wyrwał ją przy ławce i przeskoczył przez torowisko nie oglądając się za siebie, zaś o tym, że pokrzywdzona się przewróciła i wpadła na torowisko, dowiedział się dopiero od Policji, co stoi w sprzeczności nie tylko z zeznaniami wspomnianych wyżej świadków, ale i z zeznaniami P. G. i E. G. (1), w świetle których w momencie emitowania w telewizji informacji o przedmiotowym zdarzeniu oskarżony zachował się w sposób nie tylko potwierdzający, że to on był napastnikiem podczas tego zdarzenia, ale i potwierdził swoją świadomość, że pokrzywdzona spadła na tory. Tym samym niewiarygodne jest wskazanie przez oskarżonego na rozprawie, że nie ma pojęcia jak to się stało, że pokrzywdzona wpadła na torowisko, przy czym jednak oskarżony przyznał, że możliwe jest, iż gdy wyrwał jej torebkę była na skraju peronu i jak szarpnął tę torebkę mogła po prostu za nią polecieć, co dopiero koresponduje z innymi dowodami. Z drugiej strony za wiarygodne należy uznać stwierdzenie oskarżonego, iż jego zamiarem było jedynie dokonanie zaboru torebki, zaś pozostałe skutki wywołał niejako przy okazji nieumyślnie, albowiem wskazuje na to ustalony przebieg zdarzenia i brak jest dowodów przeciwnych.

Wyjaśnienia oskarżonego R. S. budzą wątpliwości również w zakresie dalszych zdarzeń, objętych już pozostałymi zarzutami, albowiem nie tylko nie korespondują w wielu fragmentach z innymi dowodami, ale są również niejasne, nielogiczne i niekonsekwentne. Początkowo oskarżony wskazywał bowiem, że w ogóle nie zaglądał do ukradzionej torebki i zrobiła to dopiero A. S., co stoi w oczywistej sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami tej ostatniej, ale i z zeznaniami świadka E. G. (1), iż oskarżony po powrocie do domu wysypał zawartość torebki na podłogę i ją sprawdzał (co zresztą oskarżony ostatecznie później przyznał). Dalsze twierdzenia oskarżonego, iż to A. S. musiała wziąć kartę i to na jej prośbę woził na jej prośbę woził ją na zakupy po papierosy i wódkę (przy czym były to dwukrotne wyjazdy do kilku sklepów), ale nie wie, czym tam płaciła, pozostają w sprzeczności przede wszystkim z wyjaśnieniami oskarżonej, w świetle których to oskarżony był pomysłodawcą zrobienia zakupów za pomocą karty zbliżeniowo i był doskonale świadomy, że to właśnie tą kartą była dokonywana płatność, ale także z wynikającym z materiału dowodowego ustaleniem, iż pierwszej transakcji za pomocą skradzionej karty R. S. dokonał samodzielnie w sklepie sieci Ż. jeszcze przed przyjazdem A. S. (oskarżony ostatecznie przyznał i tę okoliczność). Podobnie niewiarygodne są początkowe wyjaśnienia oskarżonego odnośnie pozostałych ukradzionych rzeczy – telefonu, tabletu, pieniędzy, w świetle których nie wie, co się stało z telefonem i tabletem, zaś pieniądze jego zdaniem musiała zabrać A. S. zaglądnąca do torebki, ale nie wie, co się z nimi stało. Twierdzenia takie nie korespondują z innymi dowodami, są również zupełnie nielogiczne, skoro oskarżony z jednej strony twierdził, że ukraść torebkę, bo chciał oddać pieniądze sąsiadowi, który miał mu grozić, z drugiej zaś wskazywał, że po dokonaniu zaboru torebki nawet nie zainteresował się jej zawartością. Tłumaczenia przez oskarżonego tej niejasności dynamiką zdarzenia czy wypiciem alkoholu zupełnie nie przekonują. Ostatecznie oskarżony w toku kolejnych przesłuchań przyznał jednak, że po przyjeździe do domu wysypał zawartość torebki na dywan i zapoznał się z nią, że sam dokonał pierwszej płatności ukradzioną kartą, że co do kolejnych transakcji z udziałem A. S. wiedział, iż są one dokonywane za pomocą tejże karty (aczkolwiek nie wchodził do sklepów, bojąc się

identyfikacji), że powiedział oskarżonej, iż karta ta pochodzi z kradzieży i nie stanowi jego własności, i to on poprosił oskarżoną, żeby dokonała tych transakcji przekazując jej kartę (a więc, że był to jego pomysł), że sam wziął pieniądze z portfela pokrzywdzonej, że tablet pokrzywdzonej dał P. G., zaś telefon pokrzywdzonej sprzedał w placówce na rynku w G.. Dopiero te twierdzenia oskarżonego w tym zakresie, jako jasne i współgrające z innymi dowodami, należy uznać za wiarygodne.

Pewne, aczkolwiek nieco mniejsze wątpliwości, budzi również część **wyjaśnień oskarżonej A. S.** W szczególności wskazała ona, że gdy R. S. zaproponował jej dokonanie zakupów za pomocą karty zbliżeniowej to powiedział jedynie, że kartę tę znalazł i nie ma się martwić, zaś o tym, że kartę tę ukrał kobiecie wraz z torebką, powiedział jej dopiero później już po ostatecznym powrocie do domu, co nie koresponduje z wiarygodnymi w tym zakresie wyjaśnieniami oskarżonego. Z tego względu takie twierdzenie oskarżonej Sąd uznał za niewiarygodne i miało ono zapewne na celu wykazanie, iż nie działała ona świadomie w sposób niezgodny z prawem. Jest ono przy tym nie do końca konsekwentne z późniejszymi wyjaśnieniami oskarżonej, skoro podczas drugiego przesłuchania oskarżona podała, że płacąc kartą nie wiedziała, iż nie jest to karta R. S. (warto przypomnieć, że za pierwszym razem podała, że oskarżony miał jej powiedzieć, iż znalazł tę kartę). Ponadto A. S. odmiennie niż to wynika z szeregu innych, omówionych już dowodów, podała okoliczności dotyczące poszczególnych wizyt w sklepach i ich chronologię. Wyjaśniła bowiem, że najpierw pojechali do sklepu (...) i tam transakcja została zaakceptowana, a następnie do sklepu (...) i transakcja została ponownie zaakceptowana, po czym wrócili do domu, a po jakiś czasie pojechali raz jeszcze najpierw do sklepu (...), a potem do sklepu (...), lecz tam transakcje zostały odrzucone, w drugim przypadku dwa razy. Natomiast w ocenie Sądu z pozostałych dowodów wynika jednoznacznie, że sytuacja w tym zakresie wyglądała w nieco inny, opisany wyżej sposób, i wyjaśnienia A. S. w tej kwestii nie zasługują na całkowite danie im wiary, co mogło być jednak wynikiem deklarowanego przez nią braku pamięci co do szczegółów zdarzeń, nie zaś celowego zafałszowania podawanego opisu (skoro również on obciążał oskarżoną). Okoliczność tę oskarżona podkreśliła podczas drugiego przesłuchania, dodatkowo potwierdzając wówczas, że doszło również do transakcji w sklepie (...).

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonej A. S. współgrają z innymi dowodami i zdaniem Sądu są wiarygodne. W szczególności potwierdziła ona, że oskarżony sprzedał na rynku we W. ukradziony telefon, zaś ukradziony tablet dał P. G..

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego R. S. w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G. na peronie (...) Miejskiej (...) poprzez ciągnięcie za pasek od torebki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki skórzanej z zawartością w postaci telefonu komórkowego m-ki H. (...) B. wartości 500 zł, tabletu m-ki T. (...) cali wartości 200 zł, kluczy oraz portfela skózanego m-ki P. wartości 60 zł, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 300 zł oraz wystawione na dane K. C. (1) dokumenty – dowód osobisty, karta bankomatowa banku (...) S.A., karta biblioteczna Biblioteki Pedagogicznej w T., karta ubezpieczeniowa (...) G., przy czym w ten sposób oskarżony dwa ostatnie dokumenty usunął spod władztwa K. C. (1) nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać, tj. mienia o łącznej wartości 1.060 zł, działając na szkodę K. C. (1), a ponadto w wyniku wyżej opisanego zdarzenia nieumyślnie spowodował upadek pokrzywdzonej na tory kolejowe pod nadjeżdżającą kolejkę (...), powodując w ten sposób u K. C. (1) obrażenia ciała w postaci otwartego, wieloodłamowego, śródstawowego złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, które wymagało dwuetapowego leczenia operacyjnego – repozycji zamkniętej odłamów złamania i stabilizacji złamania fiksatorem zewnętrznym, a następnie otwartej repozycji odłamów złamania, zespolenia płytą dedykowaną (...) oraz uzupełnienia ubytków kostnych materiałem kościozastępczym, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej, jednocześnie nieumyślnie narażając pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego R. S.:

- w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 43,28 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu,

papierosów i napoju w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1),

- w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 47,71 zł oraz 40,09 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1),
- w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,29 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działał na szkodę K. C. (1),
- w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 48 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci papierosów w ten sposób, że w sklepie sieci Ż. w G. przy ul. (...) użył wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonał zakupu wskazanego wyżej towaru, czym działał na szkodę K. C. (1),
- w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,99 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że udostępnił A. S. wcześniej skradzioną kartę bankomatową banku (...) S.A. wystawioną na dane K. C. (1) i podwiózł wymienioną samochodem do sklepu (...) w G. przy ul. (...), gdzie A. S. użyła w/w karty bankomatowej metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1).

Ponadto Sąd uznał oskarżoną A. S.:

- w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 43,28 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu, papierosów i napoju w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1),
- w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 47,71 zł oraz 40,09 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1),

- w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku za winną popełnienia tego, że w dniu 02 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., usiłowała dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,29 zł mających stanowić płatność za towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) przy ul. (...) metodą zbliżeniową, usiłując pokonać w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamać się do systemu bankowego, aby dokonać zakupu wskazanych wyżej towarów, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odrzucenie transakcji, czym działała na szkodę K. C. (1),
- w ramach zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku za winną popełnienia tego, że w dniu 01 lutego 2017 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 37,99 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci alkoholu i papierosów w ten sposób, że użyła udostępnionej jej przez R. S. wcześniej skradzionej karty bankomatowej banku (...) S.A. wystawionej na dane K. C. (1) w sklepie (...) w G. przy ul. (...) metodą zbliżeniową, pokonując w ten sposób zabezpieczenie elektroniczne i włamując się do systemu bankowego, po czym dokonała zakupu wskazanych wyżej towarów, czym działała na szkodę K. C. (1).

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonym R. S. i A. S. winy w odniesieniu do przypisanych im czynów. W przypadku oskarżonego R. S. w toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie jego poczytalności. Natomiast wątpliwości takie ujawniły się w odniesieniu do oskarżonej A. S., niemniej jednak z opinii sądowno-psychiatrycznej wynika, że oskarżona A. S. nie jest chora psychicznie ani upośledzona umysłowo. Biegli wprawdzie rozpoznali u niej uzależnienie mieszane i osobowość nieprawidłową, brak jednak podstaw do przyjęcia, aby w inkryminowanym czasie znajdowała się ona w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych. Oskarżona w odniesieniu do zarzucanych jej czynów nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów lub pokierowania swoim postępowaniem. W konsekwencji warunki określone w art. 31 § 1 lub 2 kk nie mają wobec niej zastosowania. Zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków przedmiotowej opinii. Została ona sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną i niezainteresowane w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jest jasna, zupełna (po ustnym uzupełnieniu jeszcze w toku postępowania przygotowawczego), logicznie i należyście uzasadniona.

W konsekwencji należy uznać, iż oskarżeni jako osoby dorosłe i w pełni poczytalne z pewnością zdawali sobie sprawę z charakteru popełnionych przez siebie czynów i mieli możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto, biorąc pod uwagę powszechny charakter przestępstw przypisanych oskarżonym, bez wątplenia zdawali oni sobie sprawę, iż zachowania, których się dopuścili, miały charakter przestępstw.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony R. S. w zakresie pierwszego z przypisanych mu czynów, opisanego w punkcie I wyroku, działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, w zakresie dotyczącym dokonania kradzieży torebki wraz z zawartością na szkodę K. C. (1), chcąc dokonać zaboru cudzych rzeczy, a tym także karty bankomatowej i dowodu osobistego, w celu ich przywłaszczenia, co oskarżony zresztą sam wprost przyznał i co wynika jednoznacznie z ustalonego przebiegu zdarzenia. W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie i w zamiarze bezpośrednim także w zakresie dotyczącym usunięcia spod władztwa pokrzywdzonej dokumentów w postaci karty bibliotecznego Biblioteki Pedagogicznej w T. i karty ubezpieczeniowej (...) G., usuwając je spod władztwa K. C. (1) i nie mając prawa nimi wyłącznie rozporządzać. Natomiast w pozostałym zakresie, dotyczącym skutków odnoszących się do osoby pokrzywdzonej K. C. (1), polegających na spowodowaniu u niej obrażeń skutkujących tzw. ciężkim uszczerbkiem na

zdrowiu oraz narażeniem pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w ocenie Sądu działanie oskarżonego miało charakter nieumyślny. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, aby celem działania oskarżonego było spowodowanie tych skutków i aby chciał on ich albo przynajmniej godził się na ich powstanie przewidując możliwość ich nastąpienia. Zdaniem Sądu skutki te powstały niejako przy okazji podjęcia przez oskarżonego działań nakierowanych na dokonanie kradzieży mienia i nie były objęte umyślnym działaniem R. S., natomiast oskarżony nie mając zamiaru doprowadzenia do ich powstania spowodował je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, na skutek szarpania torebki powodując upadek K. C. (1) na tory kolejowe, pomimo że mając na uwadze miejsce zdarzenia (skraj peronu kolejowego) i sposób swojego działania z pewnością mógł przewidywać upadek pokrzywdzonej na torowisko, na którym sam się znalazł, i w konsekwencji odniesienie przez pokrzywdzoną nawet poważnych obrażeń ciała, a także spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty przez nią życia, skoro w tym czasie na tym samym torze w niewielkiej odległości znajdował się pociąg podjeżdżający właśnie do peronu w kierunku zaistniałego zdarzenia.

W przypadku pozostałych czynów, przypisanych zarówno oskarżonemu R. S., jak i oskarżonej A. S., oskarżeni działali zdaniem Sądu umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, chcąc dokonać zaboru cudzego mienia w postaci pieniędzy przeznaczonych na płatność za zakupione towary w celu przywłaszczenia. Należy uznać, iż zamiar obojga oskarżonych obejmował nie tylko przywłaszczenie mienia, ale także środek prowadzący do tego celu w postaci pokonania, poprzez użycie karty bankomatowej metodą zbliżeniową, zabezpieczeń elektronicznych i włamania się w ten sposób do systemu bankowego. Ponadto w ocenie Sądu w zakresie tych czynów (za wyjątkiem czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia) R. S. i A. S. działali wspólnie i w porozumieniu, albowiem przedmiotowe czyny zostały popełnione w ramach podjętego przez nich porozumienia mającego na celu dokonanie kradzieży środków pieniężnych poprzez zbliżeniowe użycie karty bankomatowej, jak również w drodze wspólnego działania ich obojga. Wprawdzie w zakresie tych czynów to oskarżona A. S. osobiście podjęła działania polegające na użyciu skradzionej wcześniej przez R. S. karty bankomatowej w formie zbliżeniowej, jednakże oskarżony przekazał jej najpierw tę kartę i podwoził ją do poszczególnych placówek handlowych, zaś następnie wspólnie zabrali oni uzyskane za pomocą skradzionych pieniędzy towary. W tej sytuacji w ocenie Sądu zakres działania oskarżonego R. S. w przypadku tych czynów był na tyle istotny dla ich popełnienia (bez podjęcia tych działań popełnienie tych czynów byłoby w istocie niemożliwe), że należy go uznać jako współsprawstwo, a nie np. jedynie jako pomocnictwo do popełnienia tych przestępstw.

Jak już wyżej zasygnalizowano, Sąd zmodyfikował kwalifikacje prawne wszystkich czynów przypisanych oskarżonym w ramach postawionych im zarzutów.

W przypadku czynu przypisanego oskarżonemu R. S. w punkcie I wyroku zdaniem Sądu należało go zakwalifikować jako występki z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk w zb. z art. 160 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przede wszystkim czyn ten niewątpliwie wypełnia znamiona występków kradzieży określonego w art. 278 § 1 kk, albowiem oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzego mienia w postaci telefonu komórkowego, tabletu, kluczy oraz portfela z zawartością pieniędzy, skoro zaś łączna wartość skradzionego mienia przekroczyła 1/4 minimalnego wynagrodzenia, to czyn taki stanowi właśnie występki z art. 278 § 1 kk, nie zaś wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Dodać należy, iż skoro czyn ten został popełniony poprzez ciągnięcie za pasek od torebki, to nawet pomimo odniesienia poważnych obrażeń przez pokrzywdzoną brak jest podstaw do uznania, aby stanowił on występki rozboju określony w art. 280 § 1 kk, albowiem oskarżony nie zastosował żadnego ze sposobów działania określonych w tym przepisie, w szczególności nie użył przemocy wobec osoby (przemoc była nakierowana na przedmiot kradzieży). Ponadto skoro oskarżony w ramach przedmiotowej kradzieży dokonał zaboru dowodu osobistego pokrzywdzonej, a więc dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby, a także jej karty bankomatowej, to kwalifikację prawną czynu uzupełniają art. 275 § 1 kk i art. 278 § 1 i 5 kk. Oskarżony usunął również spod władztwa K. C. (1) dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, w postaci karty bibliotecznej i karty ubezpieczeniowej, wypełniając w ten sposób znamiona występków z art. 276 kk.

Dalsze, ze wskazanych wyżej względów uznane za nieumyślne aspekty działania oskarżonego w ramach omawianego czynu, przejawiające się spowodowaniem skutków w postaci z jednej strony obrażeń ciała pokrzywdzonej, które skutkowały ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej, z drugiej zaś narażeniem pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia (w kontekście upadku na tory kolejowe pod nadjeżdżający pociąg), muszą skutkować uzupełnieniem kwalifikacji prawnej omawianego czynu odpowiednio o art. 156 § 1 pkt 2 i § 2 kk oraz z art. 160 § 1 i 3 kk. Zaistnienie tych skutków, wskazane we wnioskach opinii sądowo-lekarskiej, zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości i nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

Ponadto kwalifikację prawną omawianego czynu uzupełnia art. 64 § 1 kk, albowiem oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy opisanej w tym przepisie. R. S. czynu tego dopuścił się bowiem w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Podobieństwo tego ostatniego przestępstwa z omawianym przestępstwem przypisanym oskarżonemu w niniejszej sprawie, wynika w kontekście treści art. 115 § 3 kk z okoliczności, iż oba te przestępstwa należą do tego samego rodzaju (przestępstw przeciwko mieniu), jak również zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Pozostałe czyny zarzucane obojgu oskarżonych w ocenie Sądu należało zakwalifikować przede wszystkim jako występkę kradzieży z włamaniem określone w art. 279 § 1 kk, nie zaś jako występkę oszustwa kwalifikowane z art. 286 § 1 kk, jak wskazał w zarzutach Prokurator.

O kradzieży z włamaniem należy mówić wtedy, gdy sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do mienia (zob. m. in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca (...), sygn. akt VII KZP 48/97, OSNKW 1980/4/65; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 1999 r., sygn. akt V KKN 566/98, Prok. i Pr. 1999/7-8/7). Pomieszczenie należy traktować jako zamknięte zarówno wówczas, gdy stanowi ono zamkniętą konstrukcję, jak i gdy jest zaopatrzone w specjalne przeszkody utrudniające dostęp do jego wnętrza, takie jak np. bramy, zamki, plomby, kłódki. Rodzaj zabezpieczenia, jego skuteczność i łatwość jego pokonania nie ma jednak znaczenia dla stwierdzenia włamania, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia wynika zamiar użytkownika niedopuszczenia do niego niepowołanych osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 sierpnia 1986 r., sygn. akt I KR 212/85, OSNKW 1986/11-12/97).

W rozpatrywanych przypadkach oskarżeni zdaniem Sądu niewątpliwie dokonali (albo usiłowali dokonać) zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy stanowiących płatność za zakupione w poszczególnych sklepach towary. Czynili to poprzez użycie ukradzionej wcześniej K. C. (1) karty bankomatowej metodą zbliżeniową. Sąd w całości podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt III K 349/16, iż tego rodzaju działanie prowadzi de facto do pokonania zabezpieczeń elektronicznych i włamania się do systemu bankowego, przez co należy je uznać właśnie za kradzież z włamaniem, nie zaś jako przestępstwo oszustwa czy tym bardziej kradzieży zwykłej, aczkolwiek w orzecznictwie były wyrażane i takie poglądy. Nie powtarzając w całości rozważań prawnych przedstawionych w uzasadnieniu wskazanego wyżej orzeczenia, które Sąd podziela, stwierdzić należy jedynie, że włamanie w rozumieniu art. 279 § 1 kk oznacza przełamanie zabezpieczeń zamykających dostęp do mienia i jednocześnie jednoznacznie manifestujących wolę właściciela czy użytkownika mienia niedopuszczenia do niego niepowołanych osób. Przy takim rozumieniu niewątpliwie kradzieżą z włamaniem jest dokonanie wbrew woli właściciela transakcji bankowej wymagającej podania numeru (...), który stanowi wówczas wspomniane zabezpieczenie. Jednakże numer (...) jest tylko dodatkowym zabezpieczeniem dostępu do środków zgromadzonych przez właściciela karty płatniczej, natomiast pierwotnym zabezpieczeniem jest sama konstrukcja karty płatniczej, która w rozpatrywanym przypadku zawiera mikroprocesor, w którym zapisany jest niepowtarzalny klucz bezpieczeństwa umożliwiający dostęp do konkretnego rachunku bankowego, w konsekwencji umożliwiający dokonywanie wszelkich transakcji, w tym również zbliżeniowych, bez użycia kodu (...), zaś przybliżenie karty

płatniczej do terminalu skutkuje przedostaniem się do rachunku bankowego właściciela karty, dochodzi zatem do przełamania bariery elektronicznej w systemie bankowej płatności bezgotówkowej, Jeżeli dokonuje tego osoba nieuprawniona, która weszła w posiadanie karty wbrew woli właściciela karty, w celu dokonania płatności za określony towar lub usługę, to dokonuje kradzieży z włamaniem, albowiem przełamuje zabezpieczenia elektroniczne i dokonuje zaboru mienia w postaci wartości pieniężnych zapisanych w systemie informatycznym banku, mimo że fizycznie nie obejmuje ich w posiadanie, otrzymując w zamian ich ekwiwalent – w rozpatrywanych przypadkach kupione za te wartości towary. Skoro więc w rozpatrywanych przypadkach oskarżeni pokonali albo usiłowali pokonać wspomniane zabezpieczenie, a następnie dokonali zaboru środków pieniężnych (albo usiłowali tego dokonać), to tym samym wypełniali znamiona występku określonego w art. 279 § 1 kk.

W przypadku wszystkich omawianych czynów, mając na uwadze przede wszystkim niewielką wartość mienia, które zostało przywłaszczone albo które oskarżeni usiłowali przywłaszczyć, Sąd uznał, iż rozpatrywane czyny stanowią wypadki mniejszej wagi i należy je zakwalifikować jako występkę z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk. W przypadku czynów przypisanych oskarżonemu w punktach II.b i II.c, zaś oskarżonej w punktach IV.b i IV.c wyroku, skoro oskarżonym z uwagi na odrzucenie transakcji nie udało się dokonać zaboru środków pieniężnych, kwalifikację prawną czynów uzupełnia art. 13 § 1 kk, albowiem nie wykroczyły one poza fazę stadialną usiłowania. Ponadto, w przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II.b, zaś oskarżonej w punkcie IV.b wyroku, skoro czyn ten składał się w istocie z większej liczby nieskutecznych prób dokonania zaboru mienia, podjętych niewątpliwie w krótkich odstępach czasu (na przestrzeni dwóch minut) i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kwalifikację prawną tego czynu w przypadku obojga oskarżonych uzupełnia art. 12 kk.

W odniesieniu do omawianych czynów w przypadku oskarżonego R. S. kwalifikację prawną czynów uzupełnia również art. 64 § 2 kk, albowiem oskarżony czynów tych dopuścił się w warunkach recydywy wielokrotnej opisanej w tym przepisie. R. S. czynów tych dopuścił się bowiem w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresach od 07 maja 2011 r. do 03 listopada 2011 r. i od 07 lutego 2012 r. do 08 listopada 2012 r. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 03 listopada 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 633/11 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Zarówno przestępstwo przypisane oskarżonemu we wspomnianym wyroku, jak i omawiane aktualnie przestępstwa przypisane mu w niniejszej sprawie stanowią występkę kradzieży z włamaniem, wchodzące w skład katalogu określonego w art. 64 § 2 kk, skoro zaś oskarżony był już uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk i łącznie odbył więcej niż rok kary pozbawienia wolności, to spełnione są wszystkie przesłanki do zastosowania art. 64 § 2 kk.

W tym miejscu dodać należy, iż wszystkie omówione przestępstwa zakwalifikowane jako występkę kradzieży z włamaniem stanowią zdaniem Sądu zarówno w przypadku oskarżonego, jak i w przypadku oskarżonej ciągi przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Zostały one bowiem popełnione w krótkich odstępach czasu (na przestrzeni jednej nocy), z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wynikającej z wcześniejszej kradzieży karty bankomatowej pokrzywdzonej i dysponowania tą kartą przez oskarżonych, zaś podstawę dla wymiaru kary dla każdego z tych przestępstw stanowi ten sam przepis – wobec uznania ich za wypadki mniejszej wagi art. 283 kk.

Uznając oskarżonego R. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I wyroku Sąd przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności, zaś uznając go za winnego popełnienia czynów wchodzących w skład ciągu przestępstw opisanego w punkcie II wyroku przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, art. 14 § 1 kk i art. 64 § 2 kk na podstawie art. 283 kk wymierzył oskarżonemu R. S. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei uznając oskarżoną A. S. za winną popełnienia czynów wchodzących w skład ciągu przestępstw opisanego w punkcie IV wyroku Sąd przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 14 § 1 kk na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej A. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Wymierzenie oskarżonej kary grzywny obok kary pozbawienia wolności wynika z okoliczności, iż oskarżona przypisanych jej czynów dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 33 § 2 kk).

W ocenie Sądu kary w takiej wysokości są odpowiednie i stosownie do treści art. 53 § 1 kk ich rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonych oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych czynów, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podkreślić należy, iż za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku Sąd mógł wymierzyć, z uwagi na treść art. 278 § 1 kk i art. 11 § 3 kk, przy uwzględnieniu art. 64 § 1 kk, karę od 3 miesięcy do nawet 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei za czyny przypisane oskarżonemu w punkcie II wyroku i stanowiące ciąg przestępstw Sąd mógł wymierzyć, z uwagi na treść art. 283 kk i art. 91 § 1 kk, przy uwzględnieniu również treści art. 64 § 2 kk, karę od 4 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast za czyny przypisane oskarżonej w punkcie IV wyroku i stanowiące ciąg przestępstw Sąd mógł wymierzyć, z uwagi na treść art. 283 kk i art. 91 § 1 kk, karę od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tej sytuacji wymierzone oskarżonym kary, w istocie nieznacznie jedynie przekraczające minimalny, ustawowy wymiar kary za przypisane oskarżonym przestępstwa (za wyjątkiem czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, w zakresie którego istnieją jednak istotne, opisane dalej okoliczności obciążające) i nie mogą być uznane za nadmiernie surowe i niewspółmierne do charakteru popełnionych przez oskarżonych czynów, stopnia ich społecznej szkodliwości i stopnia winy oskarżonych.

Jako okoliczność wpływającą na zaostrzenie sądowego wymiaru obu kar wymierzonych oskarżonemu R. S. Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za podobne przestępstwa przeciwko mieniu. Karalność ta wykracza znacząco poza skazanie, które spowodowało uznanie, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa określonych odpowiednio w art. 64 § 1 kk (punkt I wyroku) i art. 64 § 2 kk (punkt II wyroku) – to ostatnie ma odzwierciedlenie w granicach ustawowych możliwej do wymierzenia kary, jednakże dalsze skazania powinny być wzięte pod uwagę przy określaniu sądowego wymiaru kary. Okolicznością obciążającą w przypadku wszystkich czynów jest działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu i w sposób wskazujący na brak poszanowania przez oskarżonego podstawowych norm prawa karnego. Wskazać należy również, iż oskarżony, pomimo deklaracji w tym zakresie, nie podjął poważniejszych działań mających na celu naprawienie szkód wyrządzonych przestępstwami poza próbą wręczenia pokrzywdzonej na rozprawie tabletu, który nie został jednak przyjęty. Okolicznościami obciążającymi w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I wyroku są poważne skutki przedmiotowego zdarzenia w sferze stanu zdrowia pokrzywdzonej (nawet pomimo nieumyślnego naruszenia tego akurat dobra prawnego przez oskarżonego), jednoczesne naruszenie przez oskarżonego kilku norm prawa karnego materialnego i godzenie jednocześnie w kilka dóbr prawnych, znaczący i rażący stopień naruszenia przez oskarżonego reguł ostrożności w zakresie dotyczącym spowodowania skutków w sferze stanu zdrowia pokrzywdzonej i narażenia jej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia (tak niewątpliwie należy potraktować działanie przy okazji dokonania kradzieży mienia powodujące upadek pokrzywdzonej na tory wprost pod nadjeżdżający pociąg). Okolicznością obciążającą w zakresie kary wymierzonej za ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia jest to, iż to oskarżony był inicjatorem popełnienia tych czynów i działania w tym zakresie zostały podjęte kilkukrotnie.

Z kolei okolicznościami łagodzącymi w przypadku obu kar wymierzonych oskarżonemu są przyznanie się przez niego do winy, wyrażenie skruchy, przeproszenie pokrzywdzonej, stosunkowo niewysoka wartość skradzionych rzeczy lub też rzeczy, które miały zostać skradzione w przypadku czynów, które zatrzymały się na formie stadialnej usiłowania. W przypadku kary wymierzonej za ciąg przestępstw opisany w punkcie II wyroku okolicznością łagodzącą jest również właśnie to, iż część tych czynów nie wykroczyła poza fazę usiłowania i w tym zakresie pokrzywdzonej nie została wyrządzona szkoda.

W kwestii kary wymierzonej oskarżonej A. S. Sąd jako okoliczności obciążające potraktował karalność oskarżonej (aczkolwiek wyrok skazujący zapadł już po popełnieniu przez nią czynów przypisanych jej w niniejszej sprawie), to, iż również ona nie podjęła działań mających na celu naprawienie szkód wyrządzonych przestępstwami, zaś działania przestępcze zostały przez oskarżoną podjęte kilkukrotnie. Okolicznościami łagodzącymi dotyczącymi oskarżonej są natomiast przyznanie się do winy, stosunkowo niewysoka wartość skradzionych rzeczy lub też rzeczy, które miały zostać skradzione w przypadku czynów, które zatrzymały się na formie stadialnej usiłowania, jak i właśnie okoliczność,

że część czynów przypisanych oskarżonej nie wykroczyła poza fazę usiłowania i w tym zakresie pokrzywdzonej nie została wyrządzona szkoda.

Sąd wskazane wyżej okoliczności wziął pod uwagę także przy określaniu wysokości wymierzonej oskarżonej obok kary pozbawienia wolności kary grzywny, natomiast określając wysokość stawki dziennej w minimalnej dopuszczalnej ustawowo kwocie 10 zł Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 kk, w szczególności niewysokie dochody oskarżonej i jej niewielkie możliwości zarobkowe związane z wykształceniem.

Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego R. S. w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i na podstawie art. 568a § 1 pkt 1 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Stosownie do treści art. 86 § 1 kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną w wymiarze od 3 lat pozbawienia wolności (wyższa z podlegających łączeniu kar jednostkowych) do 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (suma podlegających łączeniu kar jednostkowych). Sąd określając wymiar kary łącznej zastosował zasadę asperacji czy innymi słowy częściowej absorpcji, mając na uwadze, iż pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami istnieje ścisły związek czasowy (wszystkie zostały popełnione na przestrzeni kilku godzin), a także podmiotowy (wszystkie zostały popełnione na szkodę tej samej osoby) i w pewnym zakresie także przedmiotowy (wszystkie te czyny godzą m. in. w to samo dobro prawne w postaci mienia). Z drugiej jednak strony wskazać należy, iż przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku było skierowane także przeciwko innym dobrom prawnym, zaś kwalifikacje prawne tego czynu oraz czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II wyroku nie są do końca zbieżne, co przemawiało przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji w pełnym zakresie. W ocenie Sądu wymiar orzeczonej kary łącznej w sposób prawidłowy uwzględni wskazane wyżej okoliczności.

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk Sąd doszedł do wniosku, iż w przypadku oskarżonego R. S., z uwagi na wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, nie istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, albowiem przekracza ona w swoim wymiarze 1 rok (art. 69 § 1 kk a contrario). W tej sytuacji na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego R. S. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 06 lutego 2017 r. godz. 06:50 do dnia 28 lipca 2017 r. godz. 13:30 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Natomiast rozważając wspomniane przesłanki z art. 69 § 1 i 2 kk w przypadku oskarżonej A. S. Sąd doszedł do wniosku, iż nawet pomimo jej karalności (która nastąpiła jednak, jak już wskazano, dopiero po popełnieniu przez oskarżoną czynów przypisanych jej w niniejszej sprawie) zachodzą podstawy do uznania, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego i nie powróci na drogę przestępstwa. W konsekwencji aktualna prognoza kryminologiczna względem oskarżonej jest zdaniem Sądu pozytywna i w związku z tym Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata, który to okres powinien być wystarczający dla oceny, czy kara wypełniła względem oskarżonej stojące przed nią cele wychowawcze, i dla skontrolowania zachowania oskarżonej pod kątem tego, czy nie powróci ona na drogę przestępstwa. Zawieszając warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżoną A. S. do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Szerszego omówienia wymaga kwestia orzeczonych przez Sąd względem oskarżonych środków kompensacyjnych, określonych w art. 46 § 1 kk. Podkreślenia wymaga, iż pokrzywdzona K. C. (1) złożyła w tym przedmiocie szereg wniosków (k. 568-570, 710-742, 766-772), które jednak zdaniem Sądu zasługują na jedynie częściowe uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przy czym przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Zacytowany przepis nakazuje stosowanie przy orzekaniu określonych w nim środków kompensacyjnych przepisów prawa cywilnego, w związku z czym zasadne jest odniesienie się do najważniejszych z nich. Zgodnie z

treścią art. 415 kc, określającego podstawową zasadę odpowiedzialności deliktowej, tj. zasadę winy, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten niewątpliwie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem oskarżeni wyrządzili pokrzywdzonej szkodę w sposób zawiniony, co zostało wyżej opisane. Z kolei art. 444 § 1 kc stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (tzw. szkoda na osobie) naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, zaś zgodnie z treścią art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepisy te niewątpliwie znajdują zastosowanie w odniesieniu do sytuacji związanej z czynem przypisanym oskarżonemu R. S. w punkcie I wyroku. Sąd, orzekając w przedmiocie odszkodowania, musi mieć również na uwadze, że zgodnie z treścią art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (musi więc w tym zakresie istnieć związek przyczynowy), natomiast stosownie do art. 361 § 2 kc w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł (tzw. *damnum emergens*), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (tzw. *lucrum cessans*).

Rozpoznając wniosek, a w zasadzie szereg wniosków pokrzywdzonej K. C. (1) złożonym w omawianym przedmiocie, Sąd musiał brać pod uwagę wskazane wyżej normy prawne. Wskazać należy, iż początkowo (k. 568-570) pokrzywdzona wniosła o zasądzenie kwoty 110.000 zł odszkodowania za trwałe uszczerbek na zdrowiu (przy czym uzasadnienie tego elementu wniosku wskazuje, iż roszczenie to obejmuje także zwrot kosztów leczenia), zasądzenie kwoty 2.148,26 zł tytułem zwrotu pieniędzy za ukradzione i zniszczone rzeczy, zasądzenie kwoty 5.820,00 zł tytułem zwrotu kosztów czesnego, dojazdów do szkoły, zakwaterowania i związanych z przesunięciem obrony pracy licencjackiej, jak również zasądzenie na jej rzecz renty w wysokości 1.000 zł miesięcznie. Następnie (k. 710-742) doprecyzowała wcześniejszy wniosek w zakresie zwrotu kosztów związanych z poniesionymi przez nią różnego rodzaju wydatkami. Wreszcie na koniec (k. 766-772) K. C. (1) doprecyzowała, że żądana kwota 80.000 zł stanowi zadośćuczynienie za trwałe uszczerbek na zdrowiu (w domyśle za związaną z tym krzywdę), kwota 30.000 zł odszkodowanie za koszty leczenia, w pozostałym zakresie podtrzymała wcześniejsze wnioski, przy czym jednak wysokość żądanej renty określiła na 945 zł miesięcznie, a ponadto wniosła o zasądzenie kwoty 1.525,67 zł tytułem odszkodowania za utracony zarobek.

Odnosząc się do poszczególnych elementów wniosku pokrzywdzonej na wstępie wskazać należy, iż uwzględniony nie mógł zostać wniosek pokrzywdzonej o zasądzenie renty, albowiem zgodnie z zacytowaną wyżej treścią art. 46 § 1 kk w postępowaniu karnym nie stosuje się przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty i ewentualnych roszczeń w tym zakresie pokrzywdzona może dochodzić na drodze postępowania cywilnego.

Jeżeli chodzi o wniosek pokrzywdzonej o zasądzenie kwoty 2.148,26 zł wniosek ten jest oczywiście zasadny w odniesieniu do żądania zwrotu pieniędzy ukradzionych z konta bankowego pokrzywdzonej przy pomocy skradzionej jej karty bankomatowej w wyniku popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu R. S. w punkcie II wyroku i oskarżonej A. S. w punkcie IV wyroku. W tym zakresie, jak trafnie wskazała pokrzywdzona, łączna wysokość szkody wyniosła 129,27 zł. Mając na uwadze, iż w zakresie kwoty 48 zł szkodę tę wyrządził oskarżony R. S., zaś w zakresie kwoty 81,27 zł oboje oskarżeni wspólnie i w porozumieniu, Sąd podzielił tę ostatnią kwotę na dwie niemal równe części (40,63 zł w przypadku oskarżonej i 40,64 zł w przypadku oskarżonego) i ostatecznie na podstawie art. 46 § 1 kk i art. 415 kc orzekł wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi oskarżonemu w punktach II.a i II.e wyroku w części oraz w punkcie II.d wyroku w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) łącznej kwoty 88,64 zł (40,64 zł + 48 zł), zaś wobec oskarżonej A. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi oskarżonej w punktach IV.a i IV.d wyroku w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) łącznej kwoty 40,63 zł.

Wskazany wyżej wniosek o zasądzenie kwoty 2.148,26 zł jest częściowo zasadny w odniesieniu do oskarżonego R. S. w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie I aktu oskarżenia. Niewątpliwie bowiem zasadne jest żądanie przez pokrzywdzoną naprawienia szkody w postaci zwrotu wartości ukradzionych jej rzeczy, których to rzeczy K. C. (1) nie odzyskała. W tym zakresie w ocenie Sądu pokrzywdzona poniosła szkodę

w łącznej wysokości 1.060 zł, stanowiącej sumę wartości poszczególnych ze skradzionych jej rzeczy – 500 zł w przypadku telefonu, 200 zł w przypadku tabletu, 60 zł w przypadku portfela oraz pieniędzy w kwocie 300 zł. Warto podkreślić, że takie właśnie kwoty pokrzywdzona sama podała w swoich zeznaniach, natomiast w omawianym wniosku wskazała je już w wyższych wartościach, określając wartość tabletu na 250 zł, portfela na 70 zł, zaś kwotę ukradzionej gotówki na 350 zł, jedynie wartość telefonu podając tak jak poprzednio. Pokrzywdzona nie przedstawiła jednak dowodów mogących potwierdzać wyższą wartość wskazanych elementów skradzionego mienia i dlatego Sąd w tym zakresie przyjął wartości wcześniej podane w jej zeznaniach. Ponadto w granicach omawianego elementu wniosku pokrzywdzona wniosła o zasądzenie kwot związanych ze zniszczeniem odzieży i obuwia – 400 zł za płaszcz, 149 zł za spodnie i 299,99 zł za buty, jednakże nie udowodniła w żaden sposób, że w wyniku zdarzenia z dnia 01 lutego 2017 r. rzeczy te rzeczywiście zostały zniszczone i nie nadawały się do dalszego używania, w związku z czym Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia tej części wniosku pokrzywdzonej.

W ocenie Sądu za zasadny w całości należy uznać wniosek pokrzywdzonej o zasądzenie kwoty 1.525,67 zł tytułem odszkodowania za utracony zarobek. K. C. (1) wykazała i udokumentowała bowiem, że w wyniku spowodowanych przez oskarżonego R. S. w zakresie jej stanu zdrowia skutków o wskazaną wyżej kwotę obniżono jej wynagrodzenie za pracę gdy przebywała na zwolnieniu lekarskim i świadczeniu rehabilitacyjnym. Element ten należy uznać za wspomniane wyżej *lucrum cessans*, czyli korzyści, które pokrzywdzona mogłaby osiągnąć, gdyby oskarżony nie popełnił na jej szkodę przestępstwa opisanego w punkcie I wyroku.

Najwięcej wątpliwości Sądu wzbudził wniosek pokrzywdzonej o zasądzenie kwoty 5.820,00 zł tytułem zwrotu różnego rodzaju wydatków. Pokrzywdzona w istocie wykazała poniesienie przez siebie różnego rodzaju, wskazując początkowo na wydatki stanowiące chesne za studia (2.220 zł), wydatki związane z dojazdami na uczelnię (później także do placówek medycznych) i zakwaterowaniem (3.000 zł) i wydatki związane z przesunięciem terminu obrony pracy licencjackiej (600 zł). Następnie, doprecyzowując wniosek w tym zakresie, wskazała i udokumentowała wydatki m. in. za użyczenie tabletu (370 zł), za hotel, za olej napędowy, za spodnie itd. Pokrzywdzona przedłożyła szereg różnego rodzaju paragonów czy biletów, często nie wskazując jednak, czego dokładnie dotyczyły poszczególne wynikające z nich kwoty. Przede wszystkim jednak K. C. (1) w ocenie Sądu nie wykazała, aby wszystkie omawiane, deklarowane przez nią koszty pozostawały we wspomnianym wyżej związku przyczynowym ze skutkami działania oskarżonego R. S. z dnia 01 lutego 2017 r. i aby wydatki te wiązały się z normalnymi następstwami działania oskarżonego, czy innymi słowy, że nie musiałaby ponieść tych wydatków, gdyby oskarżony przypisanego mu w punkcie I wyroku przestępstwa nie popełnił. Właśnie ta ostatnia kwestia budzi najpoważniejsze wątpliwości, wnioski pokrzywdzonej są bowiem sformułowane na tyle lakonicznie, że na ich podstawie nie można jednoznacznie stwierdzić, że np. wydatki na dojazdy, zakwaterowanie czy naukę nie zostałyby przez K. C. (1) poniesione, gdyby nie skutki działania oskarżonego z dnia 01 lutego 2017 r., i tym samym, że wydatki te są związane ze skutkami przedmiotowego działania. W konsekwencji Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pokrzywdzonej w tym zakresie.

Nieco inne wątpliwości budzi wniosek pokrzywdzonej o zasądzenie na jej rzecz kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż pokrzywdzona musiała w tym zakresie ponieść pewne koszty, jednakże bezpośrednio zostały przez nią wykazane jedynie koszty poniesione w związku z zakupem środków opatrunkowych i lekarstw w łącznej wysokości 225,81 zł (vide faktury k. 713-717) oraz koszty poniesione w związku z wypożyczeniem kul w łącznej wysokości 88,12 zł (vide faktura k. 774 i dowody wpłaty k. 777), co daje łączną kwotę 313,93 zł. Natomiast w pozostałym zakresie pokrzywdzona nie przedstawiła dowodów należycie uzasadniających zasadność jej roszczenia w omawianym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc, art. 444 § 1 kc w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie I wyroku orzekł wobec oskarżonego R. S. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) kwoty 2.899,60 zł (1.060 zł + 313,93 zł + 1.525,67 zł). Nie oznacza to, że pokrzywdzona, w przypadku należytego wykazania zasadności pozostałych swoich roszczeń w tym zakresie, nie może ich dochodzić na drodze postępowania cywilnego.

Ostatni z koniecznych do omówienia wniosków pokrzywdzonej K. C. (1) to wniosek o zasądzenie na jej rzecz kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za trwały uszczerbek na zdrowiu (w domyśle za związaną z nim krzywdę poniesioną przez pokrzywdzoną). Wniosek ten co do samej zasady niewątpliwie znajduje oparcie w szczególności w treści zacytowanego wyżej art. 445 § 1 kc, zgodnie z którym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Odpowiednią sumą jest kwota uwzględniająca okoliczności danego, konkretnego przypadku, w tym przede wszystkim charakter i natężenie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, jego długotrwałość, dolegliwość i ewentualne dodatkowe skutki, jakie wywołało.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy wskazać należy, iż pokrzywdzona K. C. (1) na skutek przestępstwa popełnionego przez oskarżonego R. S. opisanego w punkcie I wyroku odniosła poważne obrażenia ciała, skutkujące ciężką chorobą długotrwałą, a więc ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu w rozumieniu przepisów prawa karnego. Skutki obrażenia w postaci otwartego, wieloodłamowego, śródstawowego złamania kości podudzia lewego, tj. kości piszczelowej i strzałkowej, które wymagało długotrwałego, wieloetapowego leczenia i rehabilitacji (wciąż niezakończonych) pokrzywdzona odczuwa w dalszym ciągu. Tego rodzaju skutki w sferze stanu zdrowia niewątpliwie wiązały się z cierpieniem wynikającym chociażby z dolegliwości bólowych, ale także ze znaczącym utrudnieniem pokrzywdzonej normalnego funkcjonowania i wykonywania podstawowych czynności życiowych, skoro obrażenie dotyczyło podstawowego narządu ruchu i np. chód pokrzywdzonej jest w dalszym ciągu utrudniony i upośledzony. W konsekwencji pokrzywdzoną K. C. (1) w wyniku odniesionego na skutek zachowania oskarżonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu niewątpliwie spotkały istotne cierpienia, a tym samym krzywda w rozumieniu szkody o charakterze niemajątkowym, i w konsekwencji Sąd uznał, że wniosek pokrzywdzonej zasługuje na uwzględnienie co do zasady, jednakże żądana przez nią kwota 80.000 zł jest wygórowana. W ocenie Sądu wystarczającym, adekwatnym i uwzględniającym powyższe okoliczności jest zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł.

Z tego względu Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk, art. 415 kc, art. 444 § 1 kc, art. 445 § 1 kc w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie I wyroku orzekł wobec oskarżonego R. S. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną na skutek tego przestępstwa krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. C. (1) kwoty 30.000 zł. Wskazać należy, iż wobec niezakończonego leczenia i rehabilitacji pokrzywdzonej nie można wykluczyć, że ostatecznie, po zakończeniu leczenia i rehabilitacji, zadośćuczynienie takie powinno zostać zasądzone w większej wysokości, jednakże dalszych kwot pokrzywdzona może dochodzić na drodze postępowania cywilnego.

Orzekając w przedmiocie zabezpieczonych w toku postępowania dowodów rzeczowych Sąd na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonemu R. S. dowód rzeczowy w postaci bluzy, opisany w wykazie dowodów rzeczowych znajdującym się na karcie 470 akt sprawy pod pozycją 1, zaś pokrzywdzonej K. C. (1) dowód rzeczowy w postaci kabla USB, opisany w wykazie dowodów rzeczowych znajdującym się na karcie 470 akt sprawy pod pozycją 2. Dowody te, wobec zakończenia postępowania, stały się zbędne i należało je zwrócić osobom uprawnionym.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na mocy stosownych przepisów, w tym § 17 ust. 2 pkt 3 i ust. 7, § 20, § 2, § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. F. kwotę 1.239,84 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej K. C. (1). Obliczając kwotę należnych w tym zakresie kosztów Sąd miał na uwadze, że pełnomocnik z urzędu reprezentował oskarżycielkę posiłkową jedynie na etapie postępowania sądowego, wziął pod uwagę wynikającą z treści § 17 ust. 2 pkt 3 wskazanego wyżej rozporządzenia opłatę w wysokości 420 zł, uwzględnił liczbę terminów rozprawy, w których pełnomocnik osobiście reprezentował oskarżycielkę posiłkową przed Sądem (zgodnie z treścią § 20 wskazanego wyżej rozporządzenia powodowało to podwyższenie wspomnianej opłaty za każdy termin o 20%), zaś następnie obliczoną w ten sposób opłatę, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika i uwzględniając okoliczności wskazane w § 4 ust. 2 rozporządzenia, ustalił w wysokości 150% wspomnianej wyżej stawki (dodać należy, iż ostatni ze wskazanych przepisów nie pozwala na ustalenie takiej opłaty w wysokości 200% opłaty podstawowej, o co pierwotnie wnosił obrońca). Ponadto zasądzona kwota obejmuje doliczony podatek VAT, zgodnie z treścią § 4 ust. 3 rozporządzenia.

Pomimo wydania wyroku skazującego Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego R. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, mając na uwadze aktualną sytuację życiową i majątkową oskarżonego, który od pewnego czasu jest pozbawiony wolności i nie osiąga dochodów, jak również stosunkowo znaczną wysokość kosztów postępowania, i w konsekwencji uznając, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe, także mając na uwadze orzeczone wobec niego środki kompensacyjne względem pokrzywdzonej, którym zdaniem Sądu w rozpatrywanym przypadku należy dać priorytet nad orzeczeniem od oskarżonego wydatków na rzecz Skarbu Państwa.

W ocenie Sądu brak jest natomiast podstaw do zwolnienia z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych oskarżonej A. S. i w konsekwencji, wobec wydania wyroku skazującego, Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonej A. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 661,40 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 220,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów składają się wydatki tymczasowo poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w zakresie związanym z czynnościami dotyczącymi oskarżonej.